

FRANTIŠEK NOVOTNÝ

KŘIŽNÍK THOR

80°

60°

40°

20°

0°

POUTNÍK

František Novotný

**KŘIŽNÍK
THOR**

Nová vlna & Poutník
2013

Copyright © František Novotný, 2012, 2013

Illustrations © Martin Zhouf, 2012, 2013

Copyright © Nová vlna, Praha, 2013

ISBN 978-80-85845-34-1

„Věnováno kapitánu Horatiu Hornblowerovi z britského Královského námořnictva, který na stránkách námořních románů C. S. Forestera vplul pod plnými plachtami do mého klubovství, aby se mi stal doživotním průvodcem, a to nejen po napoleonských válkách.“

Autor

Poděkování:

Kromě nakladatelství zastoupeného Egonem Čiernym, jenž příliš neprotestoval, když místo 350stránkového románu dostal 680stránkový špalek, patří mé díky především Zdeňkovi Ramпасovi, který odstranil nejhrubší chyby, Vladovi Ríšovi, jenž mě upozornil na několik nelogičností a nejasných míst, a v neposlední řadě Zdeňce „Sanče“ Fülleové, bez jejíž pomoci bych si nevěděl rady s čínštinou, ani nepřišel na hříčku s dvojitým výrazem pro modrou barvu. Také chci poděkovat Viktoru Janišovi za kontrolu anglických výrazů a též tvůrcům webové stránky www.e-islam.cz, kteří mi odpověděli na pár dotazů ohledně arabských frází, avšak všechny chyby a nepřesnosti v popisu islámského ritu, jakož i další chyby a vady jdou výhradně na můj vrub. A nemohu vynechat ani Lucii Chládkovou, bez jejíž redakční práce by se text čtenářům četl mnohem hůře.

Autor

KODA

„Ten vykurvenej indickej krám se posral!“ zajel česky Rosiho hlas v přilbě. „Vypadlo chlazení!“

Viděl jsem to sám, ve schématu výzbroje, které přebliklo na průhledovém displeji taktického hledí, se položka *Shiva Finger* rozzářila červeně.

„Mortimer na tom hned začne makat,“ odpověděl jsem temenním mikrofonem v přilbě. „Bud' rád, dneska je na umírání hezkej den,“ dodal jsem sarkasticky.

„Vykurveně hezkej den v celým vykurveným světě,“ ulevil si Rosi. „Za dvacet vteřin budeme na dostřel pětipalcovky, s *ergemáčema*. Mám za-

hájit palbu na toho velkého vykurvence, abychom mu vrátili něco z těch sraček, co nám už hodinu háže na hlavu, než nás rozmázne jako hovno na podrážce?“ zeptal se nakonec.

Byla to poslední možnost jak zastavit nepřátelský křižníkový svaz, který se k nám blížil z hloubi Atlantiku, aby nás přimáčkl k africkému pobřeží, kde číhala čínská letadlová loď. Svaz jsme zjistili včera večer na vzdálenost patnáct set mil a Wang nás okamžitě elektronicky a holograficky zamaskoval i s naší kořistí jako dvě čínské obchodní lodě. Jenže Číňáci na to neskočili, Aron asi o hodinu později rozšifroval depeši, podle níž dostal velitel svazu rozkaz nás zničit a zmocnit se nepoškozené kořisti. To druhé naznačovalo, že nepřítel nepoužije taktické jaderné zbraně. To byla dobrá zpráva, ale znovu mě přinutila přemýšlet, co vlastně *Hokkaido Maru* ve svých kontejnerech veze.

Za svítání jsme provedli preventivní palebný přepad řízenými střelami, ale Tomahawky TASM, poslední, které jsme ještě měli, toho moc nedokázaly. Tři zasáhly, dva křižník typu

„Pej-ťing“ o 15 000 tunách, ale jejich tříštivé hlavice nemohly způsobit opancěrovanému trupu žádné velké škody, třetí pak vyřadil z boje jednu z doprovodných fregat. Aspoň něco. Mezi devátou a desátou jsme se stali cílem leteckého útoku z letadlové lodi v Guinejském zálivu, ale pomocí Standardů a posledních *vrabčáků* jsme jej odrazili bez vážného poškození. Střepiny blízkých explozí rozsekaly palubu a poďobaly nástavby. To už tady bylo.

Dvě dobře mířené pumy vzaly křižník do kleští, jako by chtěly jeho trup přeštípnout. Explodovaly těsně u boků na výši odskoku svrchní paluby a zničily vysunuté plošiny s přidanými Phalanxy, které jsem nechal navařit, když jsme v Rufidži rabovali zásoby z USNS *Washington Chambers*. Možná by bylo přesnější říct, že to byly dvě dobře zarušené pumy, protože kdyby Aron na poslední chvíli jejich naváděcí systémy nezarušil, dopadly by seskupeně na odpalovací šachty zadního VLS a ve společném výbuchu se zbylými protiponorkovými raketotorpédy

RUM 139 VL-ASROC, familiárně zvanými *rumáky*, by křižník rozerval na kusy.

Při těchto náletech jsme vystříleli všechny Standardy, takže v šachtách VLS zůstalo jenom několik *rumáků*. Mezitím se k nám křižníkový svaz neustále blížil, každou hodinu zkracoval vzdálenost o patnáct námořních mil a nyní, v poledne, byl na dostřel automatického pětipalcového děla a jeho protipancéřových raketogranátů.

„Jo,“ dal jsem lakonicky povolení k palbě a vyběhl z kormidelny na pravoboční křídlo můstku, též nazývané kompasová plošina, protože tam stál stojan s velkým náměrovým kompasem. Jednak jsem měl pocit, že se v uzavřené kormidelně udusím, jednak mě chytily žaludeční křeče a nechtěl jsem, aby ostatní viděli, jak se v předklonu svíjím a držím si žaludek. Ty žaludeční křeče jsem měl od boje s čínskou ponorkou jižně od ostrovů Mauricius a Réunion a při následujících bitvách se vracely, ale nikdy tak silné jako teď. Byla to typická stresová reakce a věděl jsem, proč je teď tak silná. Prostě jsme měli štěstí už příliš dlouho, takže podle statistických zákonů

tostí to musíme schytat každou chvílí. Robert to pochopil taky.

Křeče v žaludku ustoupily, lépe řečeno vytlačil je pocit, že čepele rovníkového slunce přímo procházejí aramidovou přilbou a zarývají se mi do obnaženého temene.

Nikdy mi žádný den nepřipadal krásnější, na umírání byl až příliš krásný, a podle statistik starých dob jsem měl na smrt čas ještě třicet let.

Ačkoli ve skutečnosti vanula jenom slabá bríza od západu, vítr způsobený třicetiuzlovou rychlostí *Thoru* měl omamující sílu samumu, takže jsem se musel přikrčit za pažení. Za ním se pod kovově modrou oblohou táhlými vlnami líně vzdouval rovníkový Atlantik. Měl tu indigovou barvu, která nechyběla na žádné reklamní fotografii cestovních kanceláří v dobách, kdy se ještě dalo jezdit k moři na dovolenou. Kov a indigo splývaly na obzoru v bělavém pásu oparu, jenž nás obkličoval ze všech stran a navazoval klamný pocit bezpečí. Jeho monotonii narušovala toliko nakloněná silueta tak zvané rychlé kontejnerové lodě o 25 000 tunách, kterou jsme měli ve

vzdálenosti tří mil na pravobočním traverzu. Byla to *Hokkaido Maru* pod japonskou vlajkou, naše poslední kořist – a také železná koule na noze, protože bez ní bychom už dávno utekli do bezpečí. Naše *Bílá velryba*, jak ji případně nazval kontradmirál Roswell, protože jsme ji sice ulovili, ale ve skutečnosti ona ulovila nás – a teď nás přivede do zkázy.

Nad šedomodrým trupem s bílým nápisem NYK LINE se v pěti patrech vršily různobarevné kontejnery, na přídi sesuté na pravobok, kam se nakláněla i celá loď jako mrzák se zkřivenou páteří. Posun nákladu způsobila jedenáctková vichřice u mysu Dobré naděje, ale lodi jsme se zmocnili v Bengálském zálivu. Podle konosamentu vezla dílce k montáži komerční výpočetní techniky s přístavem určení Kolombo. Srí Lanku drželi Číňané už čtyři roky, ale teprve před půlrokem se oficiálně stala součástí Světového svazu socialistických republik, a její staronový pán se rozhodl zvýšit životní úroveň místního „pracujícího lidu“ nejen vojenskými základnami, ale také výstavbou montážního závodu na elektroniku. Ta-

mara jako zpravodajský důstojník však tvrdila, že veze vojenskou elektroniku, nejvýkonnější mikroprocesory a čipy, tepelné senzory a čidla magnetické anomálie, lineární elektromotory a další serva, prostě vše, bez čeho se nedá postavit žádný moderní zbraňový systém. Už tehdy mě mělo trknout, proč by si Číňané nechali montovat špičkové zbraňové systémy zrovna na Srí Lance. Každopádně to byla cenná kořist v ceně asi půl miliardy jüanů, která se prodá sama.

Kořistní komando vedl jako obvykle Faríd, ale Tamara se k němu přidala a na kontejnerové lodi zůstala i poté, co se Faríd se všemi muži vrátil. Abych řekl pravdu, kořistní komando bylo jenom formální záležitostí, neboť kapitán Takahaši si vlastně s námi dal rande a již od začátku věděl, že jeho loď do Kolomba nikdy nedopluje. Tamara doporučila, abychom kořist eskortovali napříč Indickým oceánem a pak jižním Atlantikem až na Kapverdy. Bylo to v souladu s mými plány a s přáním posádky, po dvou letech bojového nasazení jsme už toho všichni měli plné zuby.

Nicméně *Hokkaido Maru* nevezla až tak mi-

mořádné kargo, žádný zlatý poklad jako *Modrý drak*, takže mě ani ve snu nenapadlo, že ztráta toho běžného kontejneráku rozzuří Číňany do té míry, že za jediným mizerným korzářským křižníkem pošlou kolem mysu Dobré naděje polovinu svého loďstva.

Otočil jsem se k větru vyvolanému naší rychlostí zády a zahleděl se vzhůru. Nade mnou se svistotem prorážel vzduch masivní trojnožkový stěžeň se dvěma sálingy – nosiči antén, projektorů systému HCS-3 a dalšími čidly radioelektronického boje. Spodní sáling sloužil též k vlajkování a nyní z jeho levého konce vlála moje kapitánská vlajka.

Vrátil jsem se očima k anténám.

To všechno teď maká na dvě stě procent, a kdyby se ty antény mohly potit, stál bych v lijáku, pomyslel jsem si.

Sklopil jsem hlavu a přenesl pohled na zád'. Za komínovými nástavbami ve tvaru komolé pyramidy a za vrtulníkovou plošinou se na samém konci lodě třepetala další vlajka – Chajreddínův *Sancak*. Vlajce jsme sice už dali novou slávu, ale

stále připomínala, jak jsme se k lodi dostali. Za ní pak divoce vystřeloval do výše bělostný chochol zpěněné vody, kterou vrtule odmršťovaly silou sto tisíc koní a která se po nasání pod trup náhle uvolňovala za zádi z tíže téměř desetitisíce tun *Thorova* výtlaku. Chochol přepadal do úplavu, jenž vytvářel na azurové desce oceánu bílou kličtinu, neboť Kwabena u kormidla se snažil ze všech sil, abychom nebyli snadným cílem.

Srbák právě kuckavě vychrlil další dávku klamných cílů. Za křižníkem, asi ve výši tisíc metrů, naskočily na obloze drobné stříbrné obláčky staniolových proužků. Jak se vlnily a vířily vzduchem, slunce se v každém odráželo tisícerými jiskřičkami. Vyhlíželo to malebně, ale bez *miráže* byl obranný faktor téměř nulový.

Přepnul jsem hledí na elektronickou mapu, která zachycovala taktickou situaci. Operační svaz Světového svazu socialistických republik, jak Číňané před dvěma lety nepřiliš vynalézavě nazvali své rostoucí impérium, se přiblížil na osmdesát mil. Tisíc mil na severovýchod leželo guinejské pobřeží a přímo na východ se táhlo dal-

ších tisíc mil Guinejského zálivu, odkud nás ráno napadly palubní letouny. Na sever pak ležely, taktéž ve vzdálenosti tisíc mil, Kapverdy, kam jsme směřovali.

Poté, co Američané ztratili kontrolu nad světovým oceánem, se námořní obchod propadl do chaosu, z něhož kořistil každý, kdo měl alespoň motorový člun a raketomet, a přístav Mindelo na ostrově Sao Vicente se stal největším střediskem lodních překupníků v celém Atlantiku. Slétla se tam celá hejna agentů a brokerů, jimž jste mohli prodat jakýkoli lodní náklad, aniž by se zeptali na původního majitele nebo na papíry. A vy jste se zase neptali, pro koho broker náklad, obvykle i s lodí, kupuje.

Nějaký podnikavec tam také přitáhl plovoucí dok a *Thor* by po plavbě kolem poloviny světa už zase potřeboval vydokovat, stejně jako údržbu podponorové části trupu, hlavně nastavitelných vrtulí. Na Kapverdách se prý také dostala koupit jakákoli munice, včetně řízených střel všech typů, a dokonce i s „áčkovými“ hlavicemi. Tedy jadernými, ale jen taktickými – do ráže padesáti

kilotun. A naše muniční skladiště byla po sérii bitev s čínskými silami, které nás pronásledovaly, prakticky prázdná. Což byl další důvod, proč doprovodit *Hokkaido Maru* až na Kapverdy – bez ohledu na to, zda zabalíme krám, nebo budeme pokračovat.

Předpokládal jsem, že prodej kořisti bude – ostatně jako vždy – probíhat na čistě obchodní bázi a proto mě překvapilo, když dopoledne po leteckém útoku vstoupila do komunikační sítě „Nimitzu“ Tamara a řekla mi, že na Kapverdy přelétly všechny letouny NES, pro které schrástili palivo, *s rozkazem poskytnout nám letecké krytí.*

„Nezávislé Evropské síly budou krýt piráta a riskovat, že Čína v odvetu obsadí i zbylé evropské území?“ vypadlo ze mě, když jsem se vzpamatoval. „Nezbláznila ses? Je přece něco jiného kupovat pirátský náklady přes nastrčeného agenta a něco jiného pirátské lodě přímo chránit,“ namítl jsem. „Poslouchej, co vlastně veze *Hokkaido Maru*, že na ní každému tak záleží?“ Znovu se

ve mně probudilo podezření. „Jen kvůli elektronice, i když vojenské, by takový cirkus nebyl!“

Ta ženská si vždycky nechá něco pro sebe, pomyslel jsem si přitom, ale to už byla stará vesta.

„Ani o jedno, ani o druhý se nestarej,“ odsekla Tamara. „Spolehni se na to, že nám přiletí na pomoc. Ale počítej s tím, že ty nesácký mašiny mají bojový dosah jen osm set mil.“

Byla to překvapující informace – že bychom se dočkali oficiální pomoci právě teď, když jsme před čtrnácti dny nesměli přistát ani v Kapském Městě, přestože před rokem Jihoafrická republika korzáry ještě podporovala.

Začal jsem kalkulovat. Při průměrné rychlosti dvaceti uzlů – více *Hokkaido Maru* ze svého dieselu nevytáhla – to znamenalo vydržet deset hodin, než se dostaneme pod ochranný deštník letectva NES – jestli mluví Tamara pravdu.

Jenže spíše tady začne sněžit, než že se udržíme deset hodin. Během deseti sekund měla dopadnout další salva řízených střel z čínského křižníku a ze dvou zbývajících doprovodných fregat. Viděl jsem jejich trajektorie směřující

k ikonce naší lodě. Táhla se jako chapadla a zakřivovala se k nám. A nebyly to ledajaké střely, ale v případě křižníku průbojně těžkotonážní rakety Chung čchuej, poslední výkřik čínské zbrojní techniky.

Každou chvíli měly rotační kanony zbylých systémů Phalanx začít plivat 20milimetrové granáty, aby se pokusily pět sekund před dopadem nalétající střely rozstřílet. Avšak tyto střelné zbraně nemohly nahradit ani protivzdušné střely Sea Sparrow, které jsme vystříleli ráno, ani indický laserový kanon, který jsme získali přispěním kontradmirála Roswella v Austrálii – ani raketové systémy blízké obrany SeaRam, do nichž nám došly střely před pobřežím Namibie. Laserový kanon se podělal v tu nejméně vhodnou chvíli, ale dalo se čekat, že po dopoledním náletu, kdy se trup otrásal blízkými výbuchy pum, chladičí potrubí nevydrží a praskne.

Vrátil jsem se pohledem k *Sancaku*. Průhledový displej taktického hledí mi zelenou vlajku, kterou před staletími nosila korzárská galéra Chajreddína Barbarossy, přitáhl do detailu – po-

střehl jsem stříbrem vyšitý rozvidlený meč a mezi jeho hroty Šalamounovu pečeť. Jak se vlajka svíjela ve větru, zdálo se, že se dvojitý meč svírá a rozevívá, aby rozsekal vše kolem. Jako na potvrzení této představy mi za zády krátce zahřmělo a vzápětí jsem na okamžik ucítil zápach korditu – *Thor* sekl svým mečem.

Otočil jsem se a vyklonil se přes pažení proti větru.

Vyzáblá věž automatického děla na přídi právě vyplivovala další granát typu ERGM, vlastně raketovou střelu s dosahem 85 mil a naváděním pomocí satelitního navigačního systému Galileo, který se kdysi jmenoval Galileo – a proto ho Aron dokázal použít i pro nás. *Tam to vlastně všechno začalo*, vzpomněl jsem si.

Ze štěrbiny ve věži pod hlavní kanonu vypadla mosazná nábojnice, ještě se z ní kouřilo, a odkutálela se po palubě.

„To se mně moc líbí, jak ten kanon nahoře vyplivuje pěkně tvrdý pecky a dole sere mosazný hovna,“ vzpomněl jsem si, co řekl Rosi, když to při zkušební palbě viděl poprvé.

V tom okamžiku Kwabena, až do modra černý Senegalec s rudou páskou přes pravé oko, doslova křižník strhl na levobok a masu deseti tisíc tun uvedl do bočního skluzu. Ucítil jsem, jak se *Thor* rozvibroval a přes svistot větru a šumot vln jsem uslyšel zakvílení turbín. Setrvačnost mě odhodila na pažení kompasové plošiny a zrovna, když jsem se stavěl na nohy, mě nečekané zhoupnutí lodě znovu srazilo do kolen. Křižník najel do vlny a přídí odřízl její vršek, který se zvedl vlevo od dělové věže jako bílé labutí křídlo a ometl palubu kolem děla vějířem nazelenalé pěny, jenž spláchl nábojnici z mého dohledu.

Přední systém Phalanx pod můstkem zahájil palbu. Kadence rotačního kanonu byla tak vysoká, že výstřely splývaly a zněly, jako když se trhá plátno. Mezitím se na přední palubě pětipalcové dělo pootočilo a vyplivlo další granát. Nyní jsem postřehl, jak azurovou oblohou švihla červená čárka – to se právě nastartoval raketový motor ergemáče, aby střelu vynesl na balistickou dráhu s vrcholem ve výši 24 kilometrů.

Vzadu vyšival zád'ový systém Phalanx.

S úspěchem – pět set metrů na levoboku se náhle obloha roztrhla černým chuchvalcem kouře a vzápětí druhým. Hladinu pod nimi rozsekaly střepiny, takže vyhlížela, jako by se vařila. Poté mi pohled zaclonil odporný nažloutlý květák, který nečekaně vykvetl na azurové hladině a přímo před očima bujel jako zhoubný nádor do vzhůru bobtnající masy nažloutlé pěny protkané žilkami hnědého dýmu. Nedosti na tom, ještě než masa dosáhla výše můstku, metastázovala do dalších kypících nádorů, které všude kolem naskakovaly s rychlostí, jež mě ani po dvou letech bojů nepřestávala děsit. Exploze těsně obklopily trup, a ten na vodních hrbech nadskakoval jako můj humvee na těch betonových, když jsem v minulém životě jezdíval po zničené dálnici z Brna do Prahy. Palubu *Thoru* prosekávaly střepiny a pak její zjizvenou tvář milosrdně zalily stovky tun zpěněné vody. Křižník se pod její vahou hadovitě zkroutil a vzápětí jej znovu rozvibroval sonický třesk. Mnou mrštil na palubu můstku a obraz na taktickém hledí vypadl. Přesto jsem věděl, že na lodi právě zemřeli další lidé.

Musel jsem být na chvílku omráčen, protože najednou se nade mnou skláněl Faríd, mou bývalou osmsetpětku Bren přes záda. Pomáhal mi na nohy.

„Kaptén, kaptén,“ křičel na mě z bezprostřední blízkosti, „proč jsi tady venku? Už toho máš dost, chceš se nechat zabít?“

Skoro uhádl. Bitva trvala od rána a nyní bylo po poledni. Když bych počítal jenom tento den, byl jsem v „Nimitzu“ už pět hodin, a protože systém měnil vnímání času, připadalo mi, že je to padesát hodin.

„Jsou to jen žlutí psi a ty jsi lev. Tak bojuj, vzpomeň si na Minicoy,“ řval na mě Faríd, když mě táhl zpět do kormidelny. „O tom, kdy umřeš, rozhodne Alláh,“ vycenil zuby v něčem, co mohlo být jak povzbuzujícím úsměvem, tak výhrůžným šklebem.

Místo odpovědi jsem se křivě usmál. Musel jsem na tom být opravdu zle, když mi Faríd připomněl vzpouru, kdy stál na druhé straně. Můj islámský XO se někdy choval jako politický komisař Rudé armády za občanské války v Rusku.

Kromě Kwabeny u kormidla a pěti mužů z Farídova abordážního komanda byli v kormidelně ještě Hezoun Percy a Dwiggy, naše australsko-polská *wachta*. Percy se na mě usmál, ale viděl jsem, jak mu po spáncích stékají čůrky potu. Dwiggy zvedla oči od obrazovky navigačního počítače a zkoumavě se na mě podívala.

Už jsi v pořádku, můžeme se na tebe zase spolehnout?, signalizovaly její doširoka rozevřené zelené oči. Takhle rozevřené je mívala při milování.

Panebože, ona to ví, uvědomil jsem si zděšeně, všichni to vědí, že mám křeče ze strachu. Panebože, vzápětí jsem znovu v duchu zaúpěl, i tato inteligentní žena, profesionální důstojník obchodního loďstva a navigátor, ve mně vidí vůdce klanu, fetiš spásy, jedinou naději, že přežijeme.

KURVA, v čem ji mám ale vidět já?! Ve Skal-dově Bohu?!

Neměl jsem čas na další přemýšlení, neměl jsem čas na nic.

Jakmile jsem vstoupil do kormidelny, „Nimitz“ znovu naskočil a vtáhl mě do taktického

prostoru. Přepnul na animaci, aby mi ukázal dopad našich *ergemáčů*, neboť dobíhaly tři minuty, které raketogranáty potřebovaly, aby se ze stratosféry zřítily na cíl.

Čínský křižník s extrémně kradným trupem navrženým podle pravidel radarové optiky Stealth připomínal litinovou žehličku na uhlí z 19. století. Sestával z rovinných pancéřových desek a postrádal jakýkoli ždíbec lodní krásy. Dopravné fregaty typu 093 byly stejně hnusné – jako by se kolem staré žehličky kupila její nedorostlá mláďata. „Nimitz“ animoval i zaznamenanou dráhu, viděl jsem klikatý zpěněný úplav za zádí toho *velkýho vykurvence* – zřejmě měli zapnutý autopilot v režimu náhodného kurzu, vypočítávaného mnohapatrovým vzorcem na základě hydrodynamických charakteristik, vlastní hmotnosti, náměru na nepřítele a manévrovacích charakteristik jeho střel. Z čínského křižníku vycházely růžové kužely elektronického rušení, tápaly směrem na východ a ve vzdálenosti padesáti mil zachycovaly naše *ergemáče*, aby je vychýlily z dráhy. Ty, které proletěly, se snášely k cíli jako ko-

rálky roztrženého růžence, avšak z nepřátelského křižníku také vyrážely jako panožky chvějivé červené úsečky – trasy jeho laserových kanonů blízké obrany. Ten parchant už je měl a bylo vidět, jak granáty po zásahu laserem explodují.

Do „Nimitzu“ byli připojeni také Wang a Ari, takže jsem vnímal elektronický boj, který s rušením na několika levelech vedli – jakoby periferním viděním jsem mohl pozorovat, jak se srážejí toky dat, miliony bitů hrnoucích se z naší lodě do satelitního družicového systému a přímo do střel ve snaze navést je zpět na cíl – a další miliony dat vystupujících z rušicích antén Číňana, aby oprávněně zabránily a tuto snahu zmařily.

„Děláme, co můžeme,“ vyjekl mi do přilby Ari, který fyzicky seděl spolu s Robertem, Wangem a Goffym v bojovém informačním středisku a viděl na displeji taktického počítače to, co já, „ale ten parchant má rychlejší železo než ‚Nimitz‘.“

Přestože „Nimitz“ nebyl jen obyčejný taktický program, ale v tomto okamžiku inteligentní hybrid s lidskými mozky jako přívěšky, zůstával

závislý na hardwaru, který byl v případě *Thoru* starý nejméně patnáct let. A to jsou v informatice eóny let.

„*Ani dva šípy nelétají stejně, praví mistr Fu,*“ nemohl si Wang odpustit jednu ze svých říkanek.

Vtom se na mém taktickém hledí zablesklo. Alespoň jeden z našich granátů se ujal.

„Zásah!“ vykřikla sluchátka v mé přilbě a současně všechny reproduktory na lodi.

„Alláhu Akbar,“ vyrazil ze sebe Faríd a jeho muži se šťastnými úsměvy *tekbir* opakovali.

Téměř okamžitě hledí zaplnily toky dat. Prokazovaly, že zásah vyřadil křižníku dvě odpalovací rampy protilodních střel, vedl k zaplavení pomocného muničního skladu a k dočasnému snížení rychlosti o dva uzly.

V dalším okamžiku, na potvrzení, že utrpěl jen bezvýznamné škody, vypálil křižník další salvu střel. A s ním i obě fregaty. Rychlostí dvou machů k nám svištěl další vlak smrti. Měl dorazit za tři a půl minuty.

Posadil jsem se do svého křesla.

„Vypustit *miráž,*“ zavelel jsem.

„Máme už poslední,“ poznamenala varovně Dwiggy.

Robert potvrdil rozkaz a „Nimitz“ mi ukázal skluz na zádi lodě, z něhož se měla *miráž* spustit. Byla to velká plastová bóje o průměru dvou metrů vyplněná elektronikou, další australský příspěvek k obraně. Jakmile se po dopadu do vody bóje stabilizovala zátěží, začala vydávat silné světelné záblesky a vysunul se z ní anténní systém, který vyzařoval v celé šíři elektromagnetického spektra signaturu *Thoru* – a to ještě s fázovým posuvem. To znamenalo, že se náš křižník na displejích Číňanů násobil jako elektronické fata morgány, takže jejich střely měly náhle před sebou místo jednoho desítky cílů.

„Odpaluji *miráž*,“ slyšel jsem Roberta. Vzápětí minomety SRBOC kuckavě vychrlily další dávku klamných cílů, aby doplnily účinek *miráže*, avšak „Nimitz“ se rozdrnčel alarmem a taktické hledí zrudlo chybovým hlášením.

„Kurva, co je s tou *miráží*?!“ zařval jsem.

„Některá vykurvená střešina přesekla ten vy-

kurvenej ovládací kabel,“ zaječel v přilbě Rosi, „musíme ji vypustit ručně.“

To už vyběhla na vrtulníkovou plošinu žád'ová manévrovací parta a pádila ke skluzu.

„Jakmile bude *miráž* ve vodě, otočíš do protisměru,“ vyštěkl jsem nervózně na Kwabenu. Aby *miráž* účinně fungovala, musel se skutečný cíl oddělit – a navíc jsem se chtěl vrátit k *Hokkaido Maru*, které jsme poněkud utekli. Mohlo se zde potulovat nějaké torpédo – to už jsem také zažil.

Obrat zredukuje rychlost na dvacet tři uzle, zabere čtyři minuty a posune loď o devět set padesát metrů, věděl jsem. Byla to první věc, kterou jsem si při zkušební plavbě před více než dvěma lety ověřil. Teď se mi zdálo, že od okamžiku, kdy jsme opustili deltu Rufidži, uplynula celá staletí.

„Thore, jste příliš daleko, vraťte se,“ ozvala se v „Nimitzu“ Tamara, jako by mi četla myšlenky.

Současně systém potvrdil, že *miráž* je ve vodě, a Kwabena začal otáčet kormidelním kolem – ocelovou obručí s osmi paprsky a průmě-

rem osmdesát centimetrů. Něco se mi nelíbilo, na hledí mi naběhla další hláška „Nimitze“, ale vyrušil mě jeden z Farídových mužů.

„Proč se kaptén o ten fracht'ák tak starat?“ řekl odbojně svou pidgin angličtinou a šťouchl do mě pažbou brenu. „V těch kontejnerech nebýt žádná elektronika, ale písek. To kvůli němu my umírat?“

Vytrhl mě ze sledování „Nimitze“.

„Faríde, odved' si toho chlapa!“ zařval jsem na jeho velitele.

Ztratil jsem koncentraci.

Protože vplynulo na povrch, co jsem si už od začátku štvance nechtěl připustit. Jestli je to pravda, fyzická bezcennost nákladu by paradoxně potvrdila moje tušení, že ta obchodní loď je opravdu naším osudem, smyslem našeho poslání, o němž jsem byl na začátku přesvědčen, ale poté, co přišla na loď Dwiggy, jsem v ně věřit přestal...

„Je to pravda, kaptén,“ jakoby z dálky jsem slyšel, jak vzdorovitě namítl Faríd. „Když jsme loď obsadili, otevřeli jsme pár kontejnerů, jestli

by se nám něco z kořisti nehodilo, ale našli jsme jenom barely s barevným pískem.“

Thor se v sevřené zatáčce vyklonil ven a nohy mi sklouzly po kruhové trnoži, takže jsem se musel přichytit křesla. Do kormidelny zalehlo staccato rotačního kanonu zadního systému Phalanx, který automaticky zahájil palbu na nadlétající střely.

Došlo mi, co jsem přehlédl. Nepostřehl jsem, že nepřátelské střely dopadnou právě v okamžiku, kdy k nim bude *Thor* natočen zádí, takže po nich bude moci střílet jenom *jeden*, původní záďový Phalanx – a tím klesne beztak již nedostaččná obranná kapacita lodě na polovinu.

Thor náhle skočil dopředu, jako kdyby ho nějaký obr kopl do zadku. Vzápětí se stejně prudce zbrzdil, až jsem vylétl z křesla a hlavou narazil do podstavce kormidelního kompasu.

Třesk exploze mě musel ohlušit, ocitl jsem se ve světě, v němž vypadl zvukový kanál. Jadwiga se potácěla napříč můstkem se široce otevřenými ústy, zelené oči velká jako tatranská plesa. Muse-la křičet, ale nic jsem neslyšel. Faríd mnou ne-

smyslně cloumal a zřejmě také řval, jednomu z jeho mužů tekla z uší krev. Některá pancéřová skla po bocích můstku, která už byla několikrát prostřelena, tlak exploze vymáčkl z rámů a mrštil jimi do podlahy velitelského můstku, kde se zaryla do linolea.

Měl jsem pocit *déjà vu*, ale nebylo to *déjà vu*, protože i tohle jsem už zažil.

První, co jsem uslyšel, byl hučivý zvuk, který doléhal zvenku. Nebyl to však svist větru, ale hukot požáru.

„Pusť mě,“ zařval jsem na Farída a otočil se na ostatní, „a vy přestaňte ječet.“

„Co kormidlo?“ vybafl jsem na Kwabenu, který jediný zůstal na nohou, poněvadž se mohl přidržet kormidelního kola.

„V pořádku, loď pod kontrolou,“ odpověděl klidně a zakoulel na mě jediným okem, „kurz jedna čtyři pět.“

„Zatím to tak drž,“ poručil jsem mu, a protože „Nimitz“ vypadl a všechny displeje na můstku zčernaly, vyběhl jsem na samý kraj pravoboční

kompasové plošiny a vyklonil se, abych viděl na vlastní oči, co zásah řízenou střelou napáchal.

Za *Thorem*, který podle zmenšeného tlaku větru musel zpomalit přinejmenším na patnáct uzlů, se táhla obrovská vlečka černého dýmu. Zadní komínová nástavba zmizela, lépe řečeno se rozvinula v květ pokroucených plátů, z něhož šlehaly rudé plameny promíšené sazemi. Vítr je srážel k zádi a před mýma očima žloutly a nabývaly na jas, jak začalo hořet vlastní aluminium zničené nástavby.

Tohle byl zásah na solar. To, čeho jsem se dva roky bál, co jsem věděl, že musí přijít, se stalo skutečností. Pravda, již předtím jsme utržili nějaké rány a měli mrtvé, ale toto bylo něco jiného. Znamenalo to konečnou, protože to, co vidím já, skeny prozrazují i veliteli čínského svazu. Během několika minut nás dorazí. Zvláštní bylo, protože se mi ulevilo.

Byl to konec štvance.

Vběhl jsem zpět a serval masivní sluchátko červeného telefonu vnitřního integrovaného hlasového systému IVCS.

„Morty, škody!“ zařval jsem do něj.

Inženýr Mortimer Alistair, velitel střediska pro likvidaci škod, velitel havarijních čet DC a vůbec holka pro všechno, se ozval ihned.

„Zadní komínová nástavba prakticky neexistuje,“ hlásil, „v pravobočním hangáru a v navazujícím koridoru hoří, ale trup není proražen. Vydržela také hlavní ocelová paluba, ale ve strojovně číslo dvě pod ní se spustil halonový hasicí systém a automaticky ji vyřadil z provozu. Nad ní ale hoří, ubytovací paluba, ošetřovna, jídelna a zadní oddělení gyrokompasů jsou pryč, stejně jako zadní Phalanx a ozařovací radary. A taky s konečnou platností laserový kanon.“

Bylo to jako za všech předchozích bojů – napřed jste měli pocit, že je to jenom počítačová hra, ale pak vždy přišla situace, kdy se to všechno zvirtlo. Obvykle k tomu docházelo po následující otázce, která se ve hrách neklade.

„Ztráty na lidech?“

„Ještě nevím přesně, poslal jsem tam Quinnovu havarijní četou s roboty. Ale nedá se předpokládat...“ Mortimer se na chvíli odmlčel, „... že

by někdo v zadní nástavbě a v pravobočním hangáru přežil. Každopádně je pryč Vrták a jeho lidi z Repair 3, kteří opravovali chladicí potrubí laserového kanonu,“ pokoušel se o neutrální tón, ale hlas se mu chvěl.

Panebože, dok „Livesey“ Broussard a Apfelbaumka – kdysi proklínaná Edna a pak milovaná Gerda – jsou pryč. A všechny sestry, kuchař Sam, ten protivný stevard Bimál taky a s nimi další tučet lidí.

Strhl jsem vedlejší sluchátko IVCS.

„Moe, jak to vypadá u tebe?“

„Je to více méně v cajku, turbíny a pohonný systém jsou nepoškozené, jen vypadla strojovna číslo dvě,“ začal Moe pokojně hlásit, jako kdyby seděl v klubovně v křesle, „protože turbíny tam ztratily odvod spalin. A spustil se tam halonový hasicí systém. Okolo hoří?“ zeptal se nakonec neúčastně.

„Jo, Číňáci nám trošku nakopali prdel, ale lodní těleso je netknutý. S jakou rychlostí můžu počítat?“

„S jednou vrtulí do patnácti uzlů, spíš tak

dvanáct. Ale jakmile Quinn ten požár uhasí a uděláme provizorní kouřovody, budeš mít zase obě a plnej výkon.“

„Na jak dlouho to vidíš?“

„Hodinu, dvě...“

To už tady nebudeme, pomyslel jsem si.

Teprve pak jsem si uvědomil, že za bojového poplachu býval v provizorní hangárové ošetřovně i Padre, jak Skaldovi tvrdošijně říkal Rosi. Každou neděli to byl jeho svatostánek.

Panebože, to ne, to ne, to přece nemůžeš dopustit, převalovala se mi v hlavě stále dokola ta prastará mantra naděje. Snad byl Skalda někde jinde, utěšoval jsem se.

„Pane, je to zlé?“

Percy se na mě díval vyděšenýma očima, klouby na ruku, jimiž se držel parapetního pultu pod čelními okny kormidelny, mu úplně zbělely.

Věděl jsem, na co se skutečně ptá, a nezávisle na vůli se mi vybavilo, co mi Apfelbaumka řekla ještě v Austrálii: „*Viš, proč jsem šla do postele s Percym? Abys ty mohl jít s Dwiggy.*“

Nemohl jsem mu říct, že Apfelbaumka je mrtvá.

„Hoří zád“,“ odpověděl jsem stroze.

Naštěstí se ozval bzučák jiné linky.

„Tome,“ ze sluchátka zazněl Robertův hlas, „pětipalcovka je v pořádku a pokračuju v palbě. Ať si ti vyjebanci nemyslí, že nás vyřídili. Ale měl bys vědět, že v silech s rumáky stoupá teplota.“

Nepotřeboval jsem „Nimitze“, abych věděl, co mám udělat.

„Všechno to vystřel!“

„Kurva, jeden z těch rumáků má furt áčkovou hlubinnou nálož.“

„Ser na to a všechno to pošli na toho čínskýho bastarda.“

Protiponorkové střely RUM 139-VL měly sice v kombinaci s torpédem Mark 54 dosah pouze 25 mil a s hlubinnou náloží, ať už klasickou nebo jadernou, sotva dvojnásobný, mohou ale Číňany alespoň na chvíli zmást a vyřadit jim elektromagnetickým pulsem komunikaci. A kdyby ne, pořád bude lepší, když vybuchnou v půli

cesty k cíli, než kdyby začaly hořet v šachtách uvnitř lodě.

Pocítil jsem silné nutkání zapojit se osobně do záchranných prací, abych se přesvědčil, že přece jen někdo přežil. Namlouval jsem si, že je to obchod – obchod se Skaldovým Bohem. Když to udělám, jeho Pán ho ušetří – a možná i další.

Otočil jsem křeslo, abych svůj úmysl sdělil ostatním lidem na můstku. Ve skutečnosti jsem chtěl vidět Dwiggy.

Naše pohledy se okamžitě střetly. Zase měla doširoka otevřené oči a jako by věděla, co chci udělat, četl jsem v nich otázku.

„CO BUDE S NAŠÍM DÍTĚTEM?“

Neřekla mi, že je těhotná, ale před týdnem mi to prozradil dok „Livesey“.

Tahle nevyřčená, ale jasně čitelná otázka zvrtila mé úmysly a rozhodla o mém osudu.

„Je zbytečné, abyste tady zůstávali,“ řekl jsem co možná nejklidněji. „Všichni se přesuňte do bojového informačního střediska na palubě nula jedna.“

Faríd se na mě užasle zahleděl.

Teprve teď mu došlo, že loď je ztracena.

Percy se rozpačitě zvedl, Dwiggy se nadechla, aby něco řekla, ale pak si to rozmyslela a také mlčky vstala.

Zvedl jsem se též a přistoupil z boku ke kormidelníkovi.

„Kwabeno, předej kurz.“

Zakoulel na mě svým jediným okem.

„Já tady přece zůstanu, pane,“ řekl. „Kdo by jinak kormidloval?!“

„Já,“ odsekl jsem, „a ty vypadneš jako ostatní. A to je rozkaz, Kwabeno!“

„Může kormidlovat autopilot,“ špitla Jadwiga.

„Autopilot je po zničení zadních gyrokompassů vyřazen z provozu,“ odpověděl jsem jí co možná nejvěcnějším tónem. Věděl jsem však, že už ho dlouho neudržím.

„Kurva, Faríde, okamžitě všechny odved’!“ zavelel jsem hrubě, aby mě hlas nezradil.

Pak jsem na můstku osaměl a jedině, čeho jsem se mohl dotýkat, byla loď. Cítil jsem v kormidle její chvění, skoro až smyslné vlnivé pohy-

by, když jsem ji střídavě odkláněl od kurzu v pošetilé snaze zabránit dalším zásahům.

Osaměl jsem na místě, kde se splnily moje sny, kde jsem se cítil šťastný jako nikdy v životě. A později taky zoufalý jako nikdy v životě, ale o to byl pocit štěstí výraznější.

Zatímco svět zešílel a propadl se do civilizační katastrofy, já zde našel štěstí. Zpočátku určitě, teď však, na konci toho velkého dobrodružství, jako by se ten pocit prvotního okouzlení vracel.

Bylo to úžasné a přímo cynické, ale zhroucení starého pořádku mě katapultovalo tam, kam jsem byl předurčen.

Nikdy nevíme, kde nás nechá Bůh vykvést, řekl mi jednou Padre.

A přitom jsem před dvěma a půl rokem ležel pod svým autem a čekal, až mě přijde dorazit snajpr.

DÁREK PRO KRÁLE

Kapitola 1

Slečna šmejdilka

Znáte ten pocit, když vám kulka ze snajperské pušky prohrábne pěšinku ve vlasech a vzápětí jste přesvědčeni, že vás někdo švihl přes hlavu rozžhaveným drátem?

Že ne? Nevadí, není o co stát.

Bylo to v den stého výročí zahájení druhé světové války, proto si to tak dobře pamatuju.

Ještě před snídaní jsem vyšel z baráku, abych zavezl do garáže svoje humvee v pískové kamuflážní barvě. Včera večer jsem byl líný je garážovat a nechal jsem auto stát u chodníku. Riskoval jsem, že mi je někdo přes noc zapálí nebo prořeže pneumatiky, ale demonstrující lůza se spíše kupila v centru města a nikoli v naší relativně klidné čtvrti. Také jsem spoléhal na pasivní ochranu, kterou jsem vlastnoručně vylepšil.

Ted' jsem to chtěl napravit. Otevřel jsem vrata v betonové obvodní zdi, podíval se na monitor

hlídací kamery a prošel na ulici. Nahoře na zdi seděl můj strakatý kocour Hamilton. Všem kočkám dávám jména slavných fyziků a matematiků, protože jako oni mají schopnost vidět do jiných světů. I nyní na mě Hamilton nehybně shlížel svýma zelenýma očima, jako by to byly periskopy do oceánu času.

Auto se zdálo být v pořádku. Sáhl jsem do kapsy pro klíčky, abych odblokoval ochranu, a jak jsem byl ještě rozespalý, klíčky mi vypadly. Když jsem se pro ně začal shýbat, zašimralo mě cosi ve vlasech, i když je nosím střižené nakrátko – jako všichni členové klubu „805“.

Někde nahoře v ulici to suše třesklo a rázem jsem byl vzhůru. Místo abych pokračoval ve shýbání pro klíčky, rovnou jsem padl na chodník a skulil se pod humvee. Měl jsem pocit, že mě vůbec nekryje, zdálo se mi kurevsky vysoké, i když předtím jsem byl na jeho průchodivost terénem hrdý – stejně jako na pancéřovou karoserii.

Zabzučela další kulka, jak se ve spršce jisker odrazila od vinuté pružiny přední nápravy asi dvacet centimetrů od mé hlavy. Spálenina po kul-

ce přicházela k sobě a vyvolávala pocit, že mi někdo přešel po hlavě špičkou žhavého pohrabáče. Nadával jsem si do blbců a ještě jinak, protože na nočním stolku mi už rok leží devítimilimetrový glock, nachystaný právě pro taková překvápka. A tady mám doslova na dosah ruky svoji klubovní čezetu osmsetpětku Bren, jenže nemám ruku z neutrin, aby prošla pancéřovou podlahou humvee a tu útočnou pušku s granátometem ze schránky mezi předními sedadly vylovila. Nemohl jsem ani aktivovat Emila, protože unimob také ležel vedle glocku na nočním stolku v ložnici.

V tom okamžiku to snajpr zkusil znovu. Kulka křísila téměř přesně do stejného místa pod karoserií. Ten chlap ví přesně, kde ležím, a jestli umí svoje řemeslo alespoň trochu dobře, rychle pochopí, že z tohoto střeleckého úhlu mě nedostane, a změní stanoviště. Anebo, což je pravděpodobnější, jednoduše přikráčí až k humvee a sejme mě tak snadno, jako zakroutíte krkem holouběti.

Tohle nebyl loupežný případ, ale i kdyby byl,

stejně bych se žádné pomoci nedočkal. Policie přestala existovat přede dvěma roky, když si dvacet měsíců předtím poldové honili triko zadarmo, protože na jejich výplaty nebylo už před státním bankrotem. Někteří poldové přešli pod bezpečnostní agentury, které si platily zbývající firmy, jiní začali loupit. Někde si občané vytvořili milice – jako my tady na Žlutáku, jenže tím, kdo měl mít dneska službu, jsem byl já.

Bylo mi jasné, že když zazněl první výstřel, všichni sousedi zalezli pod peřinu, protože to bylo heslo dne – ničeho si nevšímat a starat se jen sám o sebe.

Ve všech postkatastrofických románech, co jsem četl, dochází ke katastrofě náraz, jak se říká přes noc. Ta, která chytila za flígr celý západní svět, byla jiná. Chystala se skoro čtyřicet let a těžko se dalo říct, kdy vlastně začala. Bylo to v roce 2008, kdy zkolabovala makléřská firma Lehman Brothers a ukázalo se, že bankéři podvádějí své investory? Nebo v roce 2011, kdy agentura Standard & Poor's snížila rating USA a rozjely se marné ma-

chinace Evropské unie na záchranu insolventního Řecka, jež do pěti let stáhly do finanční krize všechny země eurozóny? Nebo v roce 2012, kdy americký prezident prosadil škrty v rozpočtu na obranu, což vedlo k tomu, že v roce 2019 musely USA podepsat smlouvu s Čínou, v níž jí předaly zodpovědnost za část Pacifiku západně od Havaje? Nebo v roce 2022, kdy Německo odstavilo poslední jadernou elektrárnu a o pár let později fungovaly ve střední Evropě počítače, jenom když foukal vítr? Nebo to začalo v roce 2032, kdy americká vláda kvůli úsporám rozpustila ozbrojené síly a nahradila je soukromými bezpečnostními agenturami, včetně letectva a námořnictva?

Nebo v roce 2033, kdy USA za část svých dluhopisů postoupily Číně všechny zbývající základny v Tichomoří, Karibiku, Indiku a Atlantiku a oficiálně oznámily, že již nemohou garantovat bezpečnost světového oceánu, čímž skončil sto let trvající *Pax Americana*? Nebo o rok později, kdy už Washington neměl peníze ani na ty bezpečnostní agentury, protože velké firmy přes-

taly platit daně a postavily se na ozbrojený odpor, který v Kalifornii dostal název *válka korporací*, a vláda začala americké loďstvo vyprodávat do šrotu? Nebo až v roce 2035, kdy Čína obsadila nechráněný Tchaj-wan a Severní Korea s její podporou Jižní Koreu? Nebo až když padl do čínských rukou celý Malajský poloostrov a byla uzavřena nejdůležitější dopravní tepna na zeměkouli? Nebo když v témže roce vyšlo najevo, že největší hráči světového byznysu jako banka JP Morgan Chase, zajišťovna Berkshire Hathaway, počítačové firmy Apple a Microsoft, výrobci robotů Adept Technology a Amistar Corp, strojírenský gigant General Electric, výrobce procesorů Intel, ropné firmy Exxon Mobil a Chevron, producent těžebních strojů Schlumberger, hardwareová firma Cisco, zbrojovky Raytheon, McDonnell Douglas, BAE Systems a General Dynamics a hlavně firmy pro kosmické technologie SpaceX a Virgin Galactic, které uvedly do provozu společný projekt výletní linky na Měsíc, se tajně vypařily ze Spojených států neznámo kam? Nebo když téhož roku byly v Japonsku a na Fili-

pínách instalovány pročínské loutkové vlády a totéž se stalo na odtržené Havaji?

Nebo to bylo až před dvěma roky, kdy se v Číně chopila moci další generálská junta a místo války překvapivě podepsala s Ruskem pakt o neútočení, ačkoli celých dvacet let se oba obři neustále konfrontovali a neuplynul ani den, aby se na Ussuri nestřílelo? Nebo to bylo až o týden později, kdy se dalším plodem šokující čínské diplomatické ofenzivy stala téměř stejně znějící smlouva s Indií a ochromená euroamerická civilizace náhle stála tváří v tvář Paktu Tří – nejmocnějšímu uskupení, jaké kdy na světě existovalo? Nebo to bylo už před rokem, kdy vládnoucí klika čínských generálů přinutila umírněnější čínské finančníky, aby dali na trh americké dluhopisy, což vedlo napřed k bankrotu Spojených států, pak Evropské unie a všech dalších zemí západní Evropy? Tím se finanční krize přeměnila ve skutečnou civilizační katastrofu, kterou dovršilo Rusko zastavením dodávek veškerého plynu a ropy. V Evropě spadla průmyslová výroba na desetinu, v zimě všichni mrzli a hroutilo se zásobo-

vání a bláhoví Evropané, kteří třicet let zavírali oči, se cítili podvedeni svými vládami a propadli zuřivosti. Zhroutila se i taková civilizační konstanta, jakou byl internet. Jenom na periferii bývalé civilizace se uchovaly regionální sítě, největší na území států Paktu Tří, něco málo v Jižní Americe a jižní Africe.

Žádný evropský stát neunikl pouličním bouřím a krvavým demonstracím, ulice evropských měst hořely a staly se dějištěm regulérních bojů, které za mořem přerostly v občanskou válku. Spojené státy se rozpadly, po Havaji se odtrhl Texas a ten následovala Kalifornie, která, zbavená předpolí amerických tichomořských základen, začala Číně vysílat vstřícné signály. Američany z civilizačního pádu posedl amok – Washington pořádal do vzbouřených států za poslední finance trestné výpravy prostřednictvím pronajatých agentur, jejichž žoldnéři se utkávali s firemními armádami o právo vybírat daně, a celá země se propadla do krvavého chaosu. Čínská junta toho okamžitě využila. Předložila australské vládě ultimatum, které jí mělo do rukou vydat celou Aus-

trálii, a když Australané odmítli, zasadila nešťastné zemi jaderný úder – pro výstrahu ostatním.

Použití jaderných zbraní, doposud pokládané za nemyslitelné, civilizační šok dovršilo a celý Západ paralyzovalo. O Austrálii se nemluvílo, kromě čínských propagandistických stanic se útok stal předmětem nevyhlášeného informačního embarga, takže nikdo kloudně nevěděl, co se tam vlastně stalo.

Uslyšel jsem opatrné, plíživé kroky. Někdo na chodníku se ke mně blížil a snažil se nedělat hluk. Neuspěl by však ani Vinnetou. Už dva roky nečištěné brněnské ulice byly posety smetím, hnijícími větvemi, popelem, pískem a šterkem, tu a tam střepy skla. Ani u nás na Žlutém kopci, kde si brněnští milionáři nechali stavět vily ještě za Rakousko-Uherska, to nebylo lepší.

Kroky se s děsivou neúprosností blížily a já cítil, jak mi čůrky potu stékají po zádech na břicho. Horečně jsem přemýšlel, co mám udělat. Když teď zpod auta vyběhnu, sejme mě stejně

snadno jako koroptev, která vzlétne z houští proti střelci, když zůstanu, dostane mě zase tak jistě jako jezevčík lišku v noře.

Náhle se ve škvíře mezi obrubníkem chodníku a masivním profilem šasi pod dvířky objevil Hamilton. Měl stažený ohon, tiskl se k dlažbě a zvědavě na mě hleděl. Teď už to nebyl pohled ze čtvrté dimenze, ale užaslý pohled badatele, který sleduje něco naprosto mimořádného.

Vzápětí vplula do mého zorného pole pažba pušky a boty, pracovní šněrovací boty ze žlutošedé, hrubě vyčiněné kůže. Jsou to nejlepší boty, jaké můžete za tu cenu sehnat. Takové blbosti mě napadaly v poslední minutě mého života.

Kocour zaprskal, boty stanuly a ozval se zvuk, jako kdybyste tleskli rukama v palčácích. Hamilton odletěl a s rozstřelenou hlavou se svalil.

Následně se shora snesla ruka s velkou plochou pistolí s našroubovaným tlumičem, z něhož se ještě kouřilo, a pak se ve škvíře objevil typický obličej poldy s netypickým žlutohnědým hedvábným šátkem kolem krku. Dřepěl na bobku,

v levačce držel jako hůl snajperskou pušku, a bezvýrazně na mě hleděl, když pozvedal pravačku s pistolí.

Ruka se snad posunula jen o deset centimetrů, když se jeho hlava proměnila v něco, co se dá nejlépe popsat jako shnilé rajče, které jste právě rozmáčkli v prstech. Prásknutí výstřelu bylo jako zvuková tečka za mlaskavými zvuky, které vydávaly kusy tkáně zasažené hlavy, když dopadaly na dvířka humvee. Zarachotila padající puška a poté se ty krvavé cucky z karoserie auta svezly do špíny před obrubníkem, právě před můj obličej. Tohle mohla napáchat jenom poloplášťová střela.

Nestačilo se mi udělat zle, protože jsem zaslechl další kroky. Rozvážné a sebevědomé cvakání lodiček na vysokém podpatku. Špína u kraje vozovky, do níž se nořily pneumatiky mého auta, měla jednu výhodu – pohlcovala krev valící se z roztráštěné lebky odstřelovače, takže jsem nemusel ležet v louži.

I ty ženské kroky se neúprosně blížily, takže trvalo chvíličku, než do mého obskurního zorné-

ho pole vešly vínově červené lodičky a pak i nohy v kouřových punčoškách. Viděl jsem je až do výše kolen a byl to opravdu pěkný pohled. Nad jemně modelovanými kotníky se zvedala do výše lýtky, štíhlá, ale poněkud svalnatá, s příliš prorýsovaným gastrocnemiem na to, aby byla dokonale krásná.

Něco mi to připomnělo.

Pak se objevila štíhlá ruka s dlouhými prsty, které svíraly pažbu osmatřicítky Special. I to bylo nezvyklé, ženy obvykle dávají před revolvery přednost pistolím, protože jsou plošší a lépe se vejdu do kabelky. Když dotyčná obcházela tělo mrtvého odstřelovače, do pachu krve, z něhož se mi zvedal žaludek, se přimíchal zápach střelného prachu. Neobtěžovala se sklonit, místo toho zaklepala pažbou zbraně na karoserii.

„Už můžete vylézt, pane Hornychu, už je po všem,“ řekla altem a podle barvy hlasu a ruského akcentu jsem už věděl, kdo to je. „Naštěstí to byl osamělý střelec,“ pokračovala mezitím, „ale příště jich může být víc. Vy kašlal na všechno, co jsem

vám minulé skázala,“ konstatovala vyčítavě, když jsem se nedůstojně soukal zpod auta.

„Slečna šmejdička,“ řekl jsem konsternovaně a tupě hleděl na mrtvého Hamiltona.

Odjakživa žiju singl, posledních patnáct roků ve funkcionalistické vile z dvacátých let minulého století, kterou jsem si koupil na Barvičově ulici. Pokud mě někdy popadly záchvaty touhy po manželství a dětech, vždycky mě rychle přešly a v posledním roce jsem obzvlášť rád, že nemám žádnou rodinu. Neznamená to, že žiju osaměle, téměř denně se stýkám s dlouholetými kamarády, kteří jsou na tom nachlup stejně jako já – nezávislí vlčáci, kteří si zavolají eskortní službu, když potřebují ženskou.

Naše čtyřka se dala dohromady ve střeleckém klubu „805“. Rychle jsme poznali, že vyznáváme stejný životní styl, a když jsem si v třicátém prvním koupil *Thora* – nádherný, šestnáct metrů dlouhý dvojstěžník špičkové značky Oyster – trojice kamarádů mi ochotně dělala posádku, přestože kapitánem měl být jako služebně starší

Petr. Každý rok jsme pak nejméně dva měsíce trávili na moři a pořádali po Středomoří „spanilé plavby“. Ať už v Řecku, Chorvatsku a v Itálii, nebo ve Španělsku a Tunisku, v každém letovisku se potloukaly spousty třicítek a zachovalých čtyřicítek na dovolené, které toužily po romantickém dobrodružství na jachtě, takže nikdy jsme neměli nouzi doplnit posádku z místních zdrojů a užívat si ještě jiných příjemných stránek života než jenom plachtění na moři. Za všechny ty roky jsme se nesečkali s jediným případem odmítnutí.

Všichni čtyři, teď jsme skoro jako bratři, máme rádi věci, které čas přivedl k dokonalosti – dvacetiletou whisky, třicetileté ženské, čtyřicet let stará auta a filmy nad padesát (pochopitelně že jsou výjimky).

Když jsem si objednával holky na telefon, dával jsem také přednost třicítkám. V poslední době byla mou favoritkou světlovlasá Jolana, ročník 2008, takže jsem byl poněkud překvapen, když mi někdy v červnu kamera u vchodu ukázala vysokou brunetu s krátce zastřiženými vlasy a v podnikatelském kostýmku. Seklo jí to, vypada-

la jako Demi Moore ve filmu *Skandální odhalení*.

„Přišla jsem na záskok místo Jolany,“ oznámila věcně, když jsem se zeptal, co chce. „Jmenuju se Tamara,“ podala mi s úsměvem štíhlou ruku s dlouhými prsty a nečekaně silně stiskla tu mou. „Půjdeme hned do ložnice?“ optala se vzápětí, takže jsem si pomyslel, jestli to s tou věcností nepřehání.

Každopádně byla sexy a ruský přízvuk její přitažlivost ještě zvyšoval. Alespoň u mě to tak funguje. Po schodišti do patra stoupala s plavnou mrštností tanečnice, a když se v ložnici vysvlékla, ukázalo se, že má nádhernou snědou pleť, jak to mám rád. Kočky, co mají bílou pleť jako rybí břicho, prostě nesnáším.

„Na padesát vypadáš dobře,“ poznamenala, když jsem se také vysvlékl. To bylo první, co mě zarazilo, protože o mém věku jsme nemluvili. Vysvětlil jsem si to tak, že to ví od agentury – eskortní služby se také musejí chránit, musejí znát základní data svých zákazníků.

„Ten kocour tady zůstane?“ ukázala na Hamiltona, který ji ode dveří vědecky pozoroval.

„Vadí ti to?“

„Nět,“ odpověděla pobaveně, „mám ráda zvířata,“ dodala dvojsmyslně.

Když jsme se milovali, uvědomil jsem si, že má mnohem svalnatější tělo, než obvykle dívky v této branži mívají. Skoro jako kulturistka, ale kvalitě sexu to neubralo – spíše naopak.

Po prvním kole jsem odskočil pro nějaké víno – dávám přednost archivním ročníkům z Lechovic – a když jsem se vrátil do ložnice, měla Tamara v ruce můj komunikátor Iridium.

„Proč máš tak starobylý mobil? To ještě funguje?“ zeptala se, zase s tím výrazným ruským přízvukem.

„Sbírám starou techniku,“ odpověděl jsem a vlastně ani nelhal.

Družicová komunikační síť Iridium vznikla v roce 1998, vzápětí provozovatel zbankrotoval, ale noví vlastníci obnovili v roce 2001 provoz a částečně ji pronajali Pentagonu. Druhá generace satelitů byla vypuštěna v letech 2015 – 2017 a síť

ukončila provoz v roce 2031, kdy provozovatelé znovu zkrachovali. Jenže družice na oběžné dráze zůstaly, a nějaký šikovný hacker s podivným *nickem* „Opičí král“ se do nich proboural a sítí překódoval. Napřed se Iridium stalo komunikačním prostředkem hackerské komunity, ale hackeři také potřebují prachy, takže časem se tento satelitní telefon stal dorozumívacím kanálem zločineckých gangů a tajných služeb. A také obchodníků, kteří nechtěli svoje kšefty vybubnovávat. A to byl můj případ. První sadu příslušné elektroniky s anténou mi zaslal můj obchodní partner a měl jsem ji na půdě. To, co držela Tamara v ruce a co skutečně vyhlíželo jako prastarý mobil ve tvaru telefonního sluchátka, jen tím sluchátkem bylo.

Nic z toho jsem jí pochopitelně neřekl. A tak jsem začal mluvit o své lásce ke staré technice, že mám v garáži humvee z roku 2010 se skutečným spalovacím motorem, které bylo nasazeno v první afghánské válce.

„Jenže tenhle keč není tak starý,“ podotkla a ukázala na velkou fotografickou zvětšeninu proti

posteli. Zachycovala mě a mé kamarády v nepromokavých jachtařských oblecích u kormidelního kola *Thora*. Lod' měla na fotce slušný náklon, tenkrát nás chytil v Lyonském zálivu sedmičkový mistral a *Thor* se proti němu probíjel desíti uzly. Na horním okraji byl vidět vratipeň hlavní plachty a za námi zadní stěžeň s narefovanou bezanovou plachtou.

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem, „*Thor* je Oyster 52, model z roku 2025. Koupil jsem ho však o pět let později, ale je stále registrovaný na Normanských ostrovech, kvůli daním na jméno smyšlené firmy. Ty víš, co je to keč?“ zeptal jsem se nakonec, protože odborný termín pro jedena-půlstěžňovou jachtu, který Tamara použila, probudil mou zvědavost.

„Něco málo o jachtingu vím,“ usmála se, „v dětství jsem plachtila.“

Tváří jí bleskl zasněný výraz a v tom okamžiku se můj vztah k ní změnil. Už jsem ji nemohl brát jenom jako předmět obchodní smlouvy.

„Kde ji kotvíš?“ zeptala se.

Obvykle si takové věci nechávám pro sebe, nebo se vymluvím.

„Na Korfu, v marině Gouvia,“ odpověděl jsem podle pravdy, „mám tam kontakt na zdroj nafty.“

Pak se Tamara začala vyptávat na mé kamarády, kteří se na fotce kupili kolem mě. Postupně jsem je představil.

„Ten hranál úplně vlevo v modrých oilskinech je Jiří Matula, můj spolužák z gymplu. Tam jsme mu začali říkat Moe. Vystudoval strojařinu a jako specialista na plynové turbíny byl zaměstnán u Brown Boweri a u Siemensu. Pochopitelně, než šlo všechno do kytek. Vedle něho, ten šlachovitý chlápek, co se přidržuje zadního stěhu, je Robert Rosák. Rosi byl v armádě u speciálních jednotek, sloužil v Afghánistánu a na Blízkém východě a teď vede střelecký klub. Je známej jako strašnej sprost'ák, něco jako hostinský Palivec. No a ten napravo v návětrí s tím knírkem jako anglický gentleman se jmenuje Petr Malík. Taky byl v armádě, v Afghánistánu lítal s vrtulní-

kem, a teď je majitelem bezpečnostní agentury a střeleckého klubu, kde zaměstnal Rosiho.“

Tamara se posadila a studovala fotku.

„Máš dobrý kamarády,“ konstatovala posléze, „možná je budeš brzy potřebovat,“ přidala zase tím věcným tónem.

Moc jsem ji neposlouchal, protože jak seděla, vystavovala mému pohledu prsa se stále naběhlými bradavkami. Byl to moc pěkný pohled.

„Seš asi v pěkném balíku, když máš takovej barák a ještě šestnáctimetrovou jachtu,“ přešla na jiné téma a já cítil, jak se ve mně znovu zvedá žádost.

„Snad nesháníš ženicha,“ řekl jsem s úsměvem, když jsem ji stahoval na sebe.

I během dalšího milování se vracela k tomu, co dělám a čím si vydělávám. Dělala to tak nenápadně, že skutečnost, že neustále vyzvídala, jsem si uvědomil až po několika dnech, když jsem zjistil, že během mých odchodů pro víno a kaviárové chlebíčky do ledničky v kuchyni prohledala zásuvky nočního stolku a zřejmě se dostala i do mé pracovny, když jsem nad ránem usnul. Přitom

využila mrtvé úhly sledovacích kamer, takže na záznamu nebyla, ale nevšimla si dotykových snímačů, kterými jsem měl zajištěné zásuvky. Jsem dosti technický chlapec.

Ráno jsme spolu v kuchyni posnídali a pak jsem ji vyprovodil k bráně. Cestou strážila očima na všechny strany a bylo jasné, že v denním světle jí neunikla žádná z kamer, ani další bezpečnostní senzory, kterých si mohl všimnout jenom odborník – nebo atentátník.

Když jsem vrata dálkovým ovládním po zadání kódu otevřel, otočila se ke mně a políbila mě na tvář.

„Byls fajn,“ řekla s úsměvem, ve kterém bylo víc než jenom profesionalita callgirl. „O to víc by sis měl dávat bacha, pro poradce v oblasti informačních technologií,“ pečlivě vyslovila oficiální název mé profese, který jsem uváděl bernáku a který měly eskortní služby i ve svých databázích, „je teď v Evropě nezdravý vzduch. A dvojnásobně pro majitele firmy té tóčka chor,“ vyslovila název mé firmy, jak byla zapsána v rejstříku, byť s ruským akcentem – přestože se běžně říkalo

Thor. „Měl bys odjéchat. To vsjo,“ mávla rukou kolem sebe, „ta krepost' tě nespasí.“

„Neboj, umím se o sebe postarat,“ usmál jsem se.

„Ber to seriózn,“ odpověděla našťvaně, „možná ani tvoji kamarádi nebudou stačit. Pak se ozvi, nomer mého unimobu máš.“

Než jsem stačil cokoli říci, odstrčila mě od sebe a vyběhla na ulici.

Ted' jsem stál té šmejdilce tváří v tvář.

„Co ty jsi vlastně zač?!“ vmetl jsem jí vztekle do tváře. Potřeboval jsem se odreagovat – i za smrt Hamiltona, a na tom mrtvém chlapovi s rozstřelenou hlavou a šátkem kolem krku, který byl ted' červený jako za bolševika blahé paměti pionýrské šátky, to už nešlo.

„Nepozveš mě dovnitř?“ zeptala se a aniž by čekala na odpověď, zamířila ke vstupní bráně, která zůstala neopatrně otevřená.

V bráně se otočila.

„A Chamiltona tam necháš ležet?“ řekla vyčítavě, když jsem k ní vykročil.

Poslušně jsem se vrátil, vzal mrtvého kocoura do náruče a odnesl ho až k domovním schodům. Na náladě mi to nepřidalo.

V hale jsem se znovu zeptal, i když méně dopáleně.

„Co ty jsi vlastně zač?“

„Nezdá se ti, že by nám oběma bodlo něco ostřejšího? Nemáš vodku? Nestává se mi každý den, abych někoho zabila.“

Mlčky jsem ji odvedl do kuchyně a z ledničky vylovil láhev Smirnoffa.

„Britskej šmejd,“ řekla pohrdavě, ale okamžitě do sebe nalitou skleničku hodila.

Nalil jsem si také.

„Co ty jsi vlastně zač?“ zopakoval jsem otázku. Někdy dokážu být značně tvrdohlavý. Ona však taky.

„Neměl bys mi spíš poděkovat za život?“ odsekla, ale pak se koutky nalíčených úst usmála.

„Co kdybychom se dohodli,“ nadhodila přátelsky, ruský akcent se téměř úplně vytratil, „ty se nebudeš ptát, co jsem zač, a já se nebudu ptát, s čím tvoje firma obchodovala, čím sis na tohle

všechno,“ rukou opsala kruh kolem luxusní kuchyně v nerez a gabonu, „vydělal.“

„To klidně můžeš,“ vyštěkl jsem, „produkoval jsem software k počítačovým hrám.“

Dobrou náladu jí to nevzalo.

„Pak to ber tak, že jsem tvůj *guardian angel*,“ řekla rozverně a poslední dvě slova zazpívala jako v té staré anglické písničce.

Mělo to vyznít žertovně, ale její oči hleděly vážně. Tohle tedy nebyl pohled buchy do postele, ani nevinného strážného anděla, ale ženy, která zatraceně dobře ví, co chce.

„Alespoň mi řekni, jak se jmenuješ. Doopravdy. Abych věděl, komu mám poděkovat.“

„Křestní jméno už znáš. Jmenuju se totiž opravdu Tamara, Tamara Levenštajn,“ odpověděla už s tím starým úsměvem. „Ale jenom s poděkováním z toho nevylezeš,“ ušklíbla se. „To by tě přišlo levně. Potřebuju protislužbu. Proto jsem za tebou původně šla. Chtěla jsem tě o něco požádat, teď to snad půjde snadněji.“

Nalil jsem si další skleničku a hned ji do sebe obrátil, abych se odreagoval. Stále jsem byl roz-

brnkáný, mozek mi pořád promítal kácejícího se Hamiltona a ruku s pistolí, jak se ke mně sklání.

Nadechl jsem se.

„Máš pravdu, půjde to snadněji, takže do toho. Co to má být?“

„Rito do Prahy a zpět. Tvým fárem.“

Ani jsem nevěděl, jestli mě to překvapilo.

„Veřejná doprava prakticky neexistuje,“ objasňovala Tamara, „benzín se skoro nedá koupit. A já potřebuju dostat z Prahy jednoho chlápka.“

Kopla do sebe druhého panáka.

„Asi nevíš, že dnes v noci vylétlo do vzduchu centrum navigačního systému Galileo v Holešovicích. Zemřelo tam asi třicet lidí, včetně nějakých zoufalců z Bruselu, protože se tam měla konat tajná schůzka kvůli nějakým problémům s čínským investorem. Jako jediný přežil jistý Aron Blum, který byl šéfprogramátorem přístupových kódů. Protože existuje možnost, že právě on měl být zabit přednostně, potřebuju ho okamžitě dostat z dostřelu. Vidíš, jsem k tobě naprosto upřímná.“

„Ten Aron Blum, ten ajťák, je tvůj málčik?“ demonstroval jsem svou chabou znalost ruštiny.

„Začni mě konečně brát vážně,“ odsekla našťvaně Tamara.

Vodka konečně zabrala. Uvolnil jsem se a bavilo mě Tamaru popichovat.

„To bude chtít snídani. Nebo tobě po té vodce nevyhládlo?“ Po očku jsem se na ni podíval, abych viděl, jak znovu vypění.

„Dala bych si míchaná vajíčka a kafe, silný kafe,“ odpověděla kupodivu krotce.

Začal jsem chystat snídani a přitom jsem uvažoval o její žádosti.

Proč by měl být zabit nějaký ajťák pracující ve středisku civilního navigačního systému? Pravda, dnes hraje v jeho vedení první housle Čína, ale poškození systému není ani v jejím zájmu. Vždyť je to vlastně poslední satelitní navigační systém, který ještě funguje – oficiálně.

Zabít toho chlápka mělo asi stejný smysl jako zabít programátora počítačových her.

Jenže to se právě stalo, před necelou hodinou chtěl někdo zlikvidovat i mě!

Myslím, že v tom okamžiku jsem dostal strach. Že mi konečně došlo, že nemám všechno pod palcem, jak jsem si doposud myslel. Vždyť já byl také ajťák – navíc ajťák s podivným anonymním zákazníkem, který se vyhýbal osobnímu kontaktu. Znal jsem jenom hlas v satelitním telefonu a tučné bankovní výpisy, které plnily moje bankovní konta na Panenských ostrovech, Bermudách a v Dubaji.

Tamara mezitím bokem přistoupila k oknu, aby zkontrolovala, jestli je na ulici klid. Ještě před chvílí by se mi to zdálo zbytečné, protože jsem jedním okem stále visel na čtyřech obrazovkách bezpečnostního systému vedle kuchyňské linky, ale teď jsem byl rád, že je jistí ještě lidské oči.

Když se vracela ke stolu, zapnula malé bateriové rádio, které stálo na podestě. Chytila zprávy.

„Čínská vojska dosáhla pěti kolonami na široké frontě hranice mezi Íránem a Irákem a postupují dále na západ proti chabému odporu,“ říkal hlasatel profesionálně nevzrušeným hlasem, „neboť všude tam, kde se muslimské jednotky

postaví na odpor, nasadí Číňané speciální odřady bojových robotů, ze kterých mají islámští bojovníci panickou hrůzu. Vojenští experti předpokládají, že čínské jednotky o síle přes osm set tisíc mužů a padesát tisíc bojových robotů obsadí do čtrnácti dnů Irák, vniknou do Sýrie, pak se stočí na jih a spojí se s čínskou námořní pěchotou vyloděnou v Adenu, aby obsazením Arabského poloostrova obchvátily Perský záliv a zajistily pro Čínu veškerá ropná naleziště na Středním východě. Izrael vyhlásil všeobecnou mobilizaci a naprostou senzaci vyvolal projev izraelského premiéra Ben-Jarskiho, který doslova řekl, že je čas zapomenout na věkovité spory mezi Židy a Araby a spojit se proti barbarskému nepříteli, který nectí žádného Boha, ani Jehovu, ani Alláha, a zabíjí lidi stroji.“

Viděl jsem, jak Tamara zbledla a pokožka se jí napjala přes lícní kosti.

„To znamená jadernou válku na Blízkém východě,“ hlesla.

Na to se nedalo nic říct.

Čínská armáda se dala do pohybu před půl ro-

kem. Ukázalo se, proč Číňanům tak záleželo na Tibetu. Pokud nechtěli vstoupit do Indie a začít s touto zemí válku, mohl se pouze Tibet stát východištěm pro tažení na Západ. Čínská armáda vlastně sledovala prastarou Hedvábnou stezku, obešla Afghánistán a přes Tádžikistán a Turkmenistán pronikla do Íránu. Současně čínské námořnictvo vplulo do Perského zálivu a v mohutné obojživelné operaci vysadilo půl milionu mužů, kteří se nyní koordinovaně s jednotkami na severu převalili do Iráku. Okupace Tádžikistánu a Turkmenistánu musela proběhnout se souhlasem Rusů – zřejmě to bylo obsahem tajné doložky Paktu Tří.

Hlasatel mezitím přešel k dalším zprávám.

„Podle agentury Reuter se velké americké firmy, které před pěti lety tak senzačně zmizely ze Spojených států, hlavně z Kalifornie, vynořily v Brazílii, kde se věnují nejasným aktivitám. V této souvislosti se mluví o novém loďstvu pokladů, které v roce 2034 pod ochranou válečných lodí bývalého amerického námořnictva odvezlo z Kalifornie nejen zlaté rezervy zúčastněných

bank, ale také strojní vybavení, robotické výrobní linky, polotovary, laboratoře a hlavně know how těchto firem do ústí Amazonky. Předpokládá se, že brazilská vláda je o činnosti amerických firem a možná i jiných na svém území informována a vychází jim vstříc, neboť z takového nakupení špičkových technologií západního světa má nepochybně značný zisk. Podle nejmenovaných zdrojů konsorcium těchto firem vyplatilo brazilské vládě obrovskou zálohu na daně ve zlatě, pravděpodobně z odvezených deposit banky JP Morgan.“

Znělo to bláznivě a nesmyslně, ale takové byly všechny zprávy. Vrátil jsem se v myšlenkách k tomu, o co mě požádala Tamara. Něco mě napadlo.

„Co bys tomu řekla,“ obrátil jsem se od sporáku, kde jsem míchal vajíčka, „kdybychom vyrazili do Prahy ve větší společnosti?“

Tvářila se nepřítomně a trvalo pár sekund, než odpověděla.

„To by bylo skvělé,“ uznala nakonec.

Po snídani jsem prostřednictvím unimobu

uspořádal se svými kamarády videokonferenci. Představil jsem jim Tamaru, řekl, z jaké bryndy mě dostala, o co mě požádala a co dost dobře nemohu odmítnout – a že by bylo fajn, kdyby se zúčastnili. Na rovinu jsem jim řekl, že může jít o hubu, ale Petr prohlásil, že už dlouho v Praze nebyl a že si tam rád udělá výlet. K mé úlevě také ostatní souhlasili a benzínu v podzemní nádrži pod zahradou jsem měl ještě dost.

Poslední slovo si jako vždy nechal Rosi. Po celou konferenci si Tamaru v kameře důkladně prohlížel.

„Ty seš spíš židovka než rusanda,“ konstatoval.

„Máš s tím snad problém?!“ štěkla Tamara.

„Ne, nemám žádný problém,“ opáčil nevzrušeně Rosi, „je mi to fuk. I kdybys byla smradlavá Arabka nebo puntíkováná žirafa, bylo by mi to fuk. Jen chci vědět, s kým se mám dát do party, kdo mi bude krejt záda. Už několikrát mi tahle starostlivost zachránila kejhák.“

Kapitola 2

Výlet do Prahy

Sešli jsme se v podvečer. Tamara přišla v černé kombinéze s nožem Geronimo na levém rameni a s objemnou kabelou přes pravé rameno. Robert byl oblečen stejně, jen měl tentýž bojový nůž připnutý na pravém rameni, a bylo komické, jak se zatvářil, když Tamaru, která připomínala jeho dvojče, spatřil.

„Kurva, Levenštajnová, já tě snad adoptuju,“ řekl s kyselým úsměvem místo pozdravu.

„V reálu je ještě větší šťabajzna než v kameře,“ pošeptal mi Moe do ucha, „nechceš mi ji přihrát?“

Petr dorazil se dvěma svými chlapíky, kteří měli zůstat kvůli bezpečnosti v domě. „Podruhý bys nemusel mít takovou kliku jako dnes ráno,“ ut'al hned v zárodku moje námitky, že Emil přece stačí. To on odpoledne pohřbil Hamiltona v kou-

tě zahrady vedle Maxwella a Pascala, zatímco já se slzami v očích přihlížel.

Vyjeli jsme v devět večer, abychom byli v Praze nejpozději v jednu. Každý měl svou osmsetpětku a Petr vzal ještě ruční raketomet a kufřík s univerzálními střelami.

„Co to, sakra, děláš, Levenštajnová?“ zeptal se Rosi, když Tamara hned nenasedla, ale z objemné tašky, se kterou odpoledne přišla, vylovila velký sprej a začala auto pečlivě přestříkávat. Začala od střechy a pak přešla na kapotu a na boky.

„Kurva, Tome, zaraž jí to, smrdí to jako kočičí chcanky,“ otočil se na mě.

„To je protiradarový a protisatelitní postřík, blbečku,“ odtušila Tamara, klidně postřík dokončila a pak se teprve posadila dopředu vedle mě, se samopalem Kriss Vector v náručí.

Co ještě všechno v té tašce má, maně mě napadlo, možná i rtěnku a oční stíny.

Dálnice D1 do Prahy, lépe řečeno její trosky s popraskanými panely, dírami v asfaltu a dvacet centimetrů hlubokými koleje, byla prakticky prázdná. Potkali jsme jenom pár vládních konvo-

jů – kamiony s potravinami a léky, nebo autocisterny s benzínem. Každý doprovázelo několik obstarožních Pandurů, dva vpředu, dva vzadu a jeden uprostřed. Další vojáci pak seděli v kabinách kamionů a na improvizovaných sedátkách na koncích návěsů. Z Pandurů si na nás vždycky posvítili hledáčkem, ale nezastavil nás nikdo.

„Za měsíc dojdou státní rezervy a s konvoji bude konec,“ utrousil Petr.

„A s náma taky,“ dodal Moe.

„To ať radši přijde...,“ také Rosi se chtěl zapojit do debaty, ale auto právě nadskočilo poté, co jsem se nedokázal vyhnout třicet čísel hluboké díře, „... kurva, Tome, to nemůžeš dávat pozor?! Málem jsem si překous jazyk.“

„Tak ho polkni, ale to bys měl žaludek plnej sraček z vlastní huby, že?“ utrousila ironicky Tamarara.

„Chtěl jsem říct, že to ať radši přijde Číňan,“ dokončil důstojně Rosi, který se rozhodl nereagovat na Tamařinu jedůvku.

Nějak na ni neměl štěstí.

„Netěš se, Číňan hned tak nepřijde,“ opáčila,

„protože Evropu nechá vyhnít. Přesněji řečeno, vymrznout a vychcípát hlady. Žádná ropa a plyn z Ruska, žádné suroviny a zboží z Asie. Jednak to přijde levněji a nebude to stát žádné vojáky, jednak si uprázdní prostor pro vlastní lidi. To může trvat dvacet třicet let, pak teprve Rusko dostane to, co mělo za Stalina, a zbytek začnou kolonizovat Číňani. Jsou chytřejší než Hitler a mají dost času.“

„Do prdele, Levenštajnová, ty umíš potěšit,“ ulevil si ještě Rosi a tím debatu ukončil. Nikomu už nebylo do řeči a až do Průhonic panovalo v autě ticho – jen motor hvízdal a na výmolech vrzaly sedačky.

Docela mi to vyhovovalo. Za volantem a při monotónním zvuku motoru se dobře přemýšlelo, možná líp než u kormidla. A po tom ranním zážitku jsem si potřeboval udělat malou životní inventuru.

Jsem ročník osmdesát devět, Moe je stejně starý, Rosi o rok a Petr o dva starší. Na vejšce jsem byl namyšlený blbec, který místo randění snil o nobelovce. Už na gymplu mě lákala infor-

matika a genetika, nakonec jsem však šel na elektro, snad pod vlivem Asimovových knížek o robotech, které jsme s Moem na gymplu objevili.

Ve třetíáku jsem dostal prospěchové stýpko na Caltech v Kalifornii, kdežto Moe byl na studijní stáži v laboratořích General Electric na východním pobřeží.

Po návratu, ve čtvrtém járu, mě osud obdařil životním nápadem. Klasicky nad ránem se mi v hlavě vylíhlo schéma určitého algoritmu, který byl zavínut do sebe jako uroboros. Bylo to jakési makro, které mělo identickou strukturu jako jeho prvky, ale stačilo napsat jenom jeden prvek a instrukci ke svinutí, aby se vytvořil. Proto jsem začal ten algoritmus nazývat fraktálový. Na první pohled vyhlížel komplikovaně, ale vlastně se vytvářel sám. Měl spoustu kouzelných vlastností – například se dokázal samovolně kupit a rozmnožovat, vytvářet pohyblivé programové bloky, které měly charakter samostatných bytostí. Umožňoval budovat mnohem hlubší a propracovanější digitální reality než všechno předtím, mně to ale zpočátku připadalo jenom jako zábav-

ná hračka. Vůbec celý svět mi v pětadvaceti připadal jako zábavná hračka, která se dá kdykoli pohodit a pak zase zvednout. Proto jsem neudělal nic jiného, než že jsem v roce 2015 dal dohromady herní strategii a usmyslel si, že pod názvem „Nimitz“ dám hru na trh a zbohatnu na ní. Z Caltechu jsem znal pár lidí, kteří byli v prostředí pařanů jako doma, a poslal jsem jim demoverzi.

Nenechal jsem si sice fraktálový algoritmus patentovat, v USA bych patent nezaplatil, ale vložil jsem do programu něco jako dotykovou minu – když se v něm někdo začal hrabat, rozpadl se do chaotického bitového pole a spustil podprogram s obrázkem Barta Simpsona, jak sahá pod sukničky paní učitelce Edně Krabappelové, vrchní strážník tomu přihlíží a říká: „Ty zlobivý hochu.“

To byla další výhoda fraktálového algoritmu. Vlastně jsem ani nic nemusel vkládat, jen aktivovat jeho určitou vlastnost, takže se program v případě nabourání sám zlikvidoval, nikoli však vymazáním, ale *rozpadem do chaotické bitové mapy, z níž se dal zpětně rekonstruovat heslem –*

primitivním dvouřádkovým fraktálovým programem, který jsem znal nazpaměť. Dalo se to přirovnat k rybníku v zimě. Ta chaotická bitová mapa byla jako podchlazená voda, která, když do ní hodíte kamínek – to bylo heslo – naráz zamrzne. Led pak v tomto podobenství představuje obnovený program. Neobnovil se rázem, led na hladině rybníka také nevznikne hned, ne doslova naráz, ale od místa vhození kamínku se šíří na všechny strany tak rychle, že to vypadá jako naráz. A stejně to probíhalo u „Nimitze“, po zavedení renovačního hesla se obnovoval tak rychle, že operátor měl pocit, že je zpátky okamžitě.

V tomto okamžiku nemohu ze životní bilance vynechat tátu. Měl na mém úspěchu taky svůj podíl. Byl totiž *shiplover*, což lépe postihuje oblast jeho zájmu než doslovný český překlad „milovník lodí“. Jeho koníčkem bylo sbírat literaturu o válečných lodích, fotky, kresby, výkresy a technické popisy jak historických válečných korábů, tak lodí z obou světových válek a moderních raketových plavidel. Samozřejmě ho zajímala i historie, popisy námořních bojů od starověku až po

válku o Falklandy a v Perském zálivu. Do roku 1989 byl odkázán jen na východoněmecké a polské knížky, ale po pádu komunismu si objednal všechna námořní muzea v západní Evropě a v Americe, a z každého se vrátil s kufrem knížek. Desítky dalších si objednával na Amazonu a jeho nejmilejší zábavou bylo sedět večer v křesle a rozvázně si v milovaných knížkách o lodích listovat. Místo pohádek o Červené Karkulce nebo o Popelce mi před spaním četl z knížek o pronásledování bitevní loď *Bismarck* nebo o námořních bitvách v Tichomoří za druhé světové války. Samozřejmě nevynechal ani Trafalgar a jeho vyprávění o maličkém a statečném kapitánu Lucasovi z loď *Redoubtable*, který stáhl vlajku jako poslední Francouz, mě ve čtyřech letech fascinovalo ještě víc než smrt admirála Nelsona, takže jsem chtěl, aby mi to táta vyprávěl stále dokola. Měl také dosti odbornou knížku o zaměřování lodních děl, která mě zaujala, když jsem byl starší. Popisy a bloková schémata analogových konjugátorů, jak se strojům pro výpočet dělostřeleckých palebných prvků říkalo, byly natolik zají-

mavé, že jsem se vyhnul pohrdání starou technikou, které je u mladých lidí běžné. Měl také Mahanovy spisy o námořní taktice a strategii a neustále rostoucí počet ročníků námořních časopisů s popisy a recenzemi moderních válečných lodí, včetně zbraňových systémů, radarů a elektroniky s popisy bojových informačních systémů.

A to byl základ, na němž jsem naprogramoval svou strategickou hru jako fiktivní námořní válku mezi USA a Čínou. Hráči, nebo soupeřící družstva hráčů, vystupovali v roli kapitána letadlové lodě typu „Improved Nimitz“, křižníku CG typu „Ticonderoga“, torpédoborce DDG „Arleigh Burke“, fregaty FFG „Oliver Hazard Perry“ a ponorky SSGN třídy „Ohio“ na straně Američanů, letadlové lodě typu „Shi Lang“, raketového torpédoborce typu „Luyang II“, fregaty „Ma’anshan“ a jaderné ponorky SSBN „Xia“ na straně čínské.

Pro americkou stranu jsem na základě fraktálového algoritmu vytvořil bojový informační systém, který jsem pojmenoval „Nimitz“ podle

vrchního velitele amerického Tichomořského loďstva za druhé světové války (a který dal jméno celé hře), kdežto pro čínskou stranu jsem použil bojový systém Aegis II, jenž byl do všech podrobností aplikován v jedné videobojující firmě 2K Games (nějaká zlatá epoleta z Washingtonu se asi chtěla zajistit na stáří a prodala firmě všechny rutiny a příslušná rozhraní). Tušil jsem, že „Nimitz“ poskytne americké straně převahu, ale při odladování hry mě samotného překvapilo, jak byla ta převaha velká. „Nimitz“ skýtal mnohem větší hustotu dat a byl flexibilnější, takže umožňoval činit všechna taktická rozhodnutí rychleji a kvalifikovaněji. Vyrovnal jsem to tím, že jsem čínské straně přiřkl více plavidel a americké odebral jaderné ponorky a letadlové lodě.

Asi za měsíc po odeslání disku s demoverzí známým do Kalifornie jsem dostal e-mail od firmy STRAtegic GAMES Corporation, Sausalito, Cal., podepsaný Carl Smith, *Sale Manager*. Pan prodejní ředitel mi sděloval, že jejich nová progresivní firma má velký zájem o mou hru, ale disk, který se k nim dostal, byl poškozen, takže, pokud

mám zájem o spolupráci, musím jim poslat hru znovu. Zpráva obsahovala i adresu firemního internetového kanálu s ujištěním, že přenos bude z jejich strany kódován, takže se nemusím bát, že by se k programu dostal někdo třetí.

Bylo mi jasné, co se stalo. Hoši ze STRAGAC se pokoušeli podívat Edně Krabapelové pod sukně a teď to zkoušejí znovu. Přesto jsem hru na uvedenou adresu poslal, ale ještě předtím jsem si na základě fraktálového algoritmu napsal takový malý průzkumný prográmeček. Byl to šikovný, naprosto autonomní a mobilní d'áblík, kterého jsem poslal na tu jejich firemní digitální dálnici jako předvoj. Okamžitě narazil na červa, který se pokoušel provrtat do mého počítače, a slupl ho jako malinu. A teprve potom, až to těm na druhé straně trošku vyčistil, jsem šoupl do uvolněného prostoru svou hru. Dala se hrát, ale kdyby se jí někdo pokoušel sáhnout pod sukně, opět by ho načapal Clancy Wiggum.

Do hodiny mi zazvonil unimob, vlastně ještě mobil.

„Tady je Carl Smith,“ ozvalo se z něho anglicky. „Mluvím s Tomem?“

Když jsem přisvědčil, pan prodejní ředitel pokračoval.

„Nemá cenu, abychom si vzájemně sypali písek do očí,“ ozvalo se z mobilu důstojně. „Což se takhle dohodnout?“

„Jsem pro. Co navrhuje?“ odpověděl jsem stručně a poznámku, že já s tím pískem nezačal, nechal trčet za zuby.

„Koupíme od vás licenci na Nimitze, za jednorázové odstupné. Jakou sumu si představujete?“ šel hned k věci.

„Milion dolarů,“ vypálil jsem z legrace.

Na druhé straně bylo chvíli ticho, pak bylo slyšet nějaké hlasy v pozadí.

„Nejste zrovna z laciného kraje,“ ozvalo se nakonec z mobilu, „ale i o této částce by se dalo uvažovat.“

V tom okamžiku jsem pochopil, že ten noční nápad mě může zajistit na celý život. Pokud nevynesu všechna esa naráz.

„To byla jenom legrace, protože ta licence

není na prodej. Za žádný peníze na světě. Můžu vám ji jenom propůjčit. Třeba za ten meloun – na pět let. A za další dvě mega na dalších pět let, polovinu předem.“

Zase bylo na druhé straně slyšet nějaké mumlání a šeptání.

„Jak si to představujete? Co za to dostaneme?“ Pan Smith se vrátil do hry.

V tom okamžiku jsem měl jasnou představu.

„Dodám vám odladěný software, který vy budete jenom kopírovat a distribuovat. Ale nepolezete dovnitř, nebo zase dopadnete jako Bart Simpson.“

Tentokrát pan Smith žádnou poradu neuspořádal a odpověděl okamžitě.

„Principiálně jsme pro, ale má to háček. Chceme změnit filozofii hry a chceme také obměňovat objekty, uvažujeme o jiných typech lodí, zbraňových systémů, radarů a dalších senzorů. A také bychom chtěli časem změnit prostředí. Máme v plánu nejen jiné protivníky, ale tak *space operu*, bitvy kosmických flot. Rozumíte, Tome?“

„To je jednoduché,“ opáčil jsem, „pošlete mi příslušné databáze s parametry a já vám ty hry napíšu – za honorář téhož řádu a dvacet procent z každé hry.“

„Se stejným softwarem?“

„Jasně.“

„Můžete nám alespoň říct, jak mu říkáte?“

To byla chytrá a záludná otázka, protože název algoritmu by prozradil až moc.

„Bart,“ odpověděl jsem rozpustile.

„Jak vidím, jste nejen zdatný programátor, ale také obchodník,“ řekl uznale pan Smith tónem, který odpovídal rčení *na rtech úsměv, v očích slzy*. „Necháme si to projít hlavou a do týdne se ozveme. Bylo by fér, kdybyste do té doby nejednal s někým jiným. A pošlete nám číslo svého bankovního účtu. Za tuto konzultaci vám na něj převedeme dvacet tisíc dolarů.“

Do tří dnů jsem měl peníze na účtu a tím začala moje spolupráce s firmou STRAGAC ze Sausalita v Kalifornii, dvacet mil na jih od Novata, kde sídlila firma 2K Games. Jak jsem si ověřil, firma STRAGAC byla řádně uvedena v obchod-

ním rejstříku státu Kalifornie a nějaké videohry již na kontě měla. Při bližším zkoumání se však ukázalo, že nesou zřetelný rukopis jejich severního konkurenta. Určitě je psal stejný tým lidí. Všimli si toho i fanoušci a nevyjadřovali se o STRAGAC nijak lichotivě. Nicméně *Nimitze* do roka vydali, ale komerční úspěch přinesla až o tři roky později strategie *Three Sun Wars*, což byla kosmická bojovka se spoustou kosmických křížníků na všech třech válčících stranách.

Ohledně filozofie hry měli jenom jeden zásadní požadavek. Chtěli, aby hráč mohl v případě totální prohry zničit svůj bojový informační systém, aby informace v něm nemohly padnout do rukou nepřítele. Opatřil jsem tedy *Nimitze* „tlačítkem“, po jehož stisknutí se rozpadl do chaotické bitmapy – stejně jako v případě neoprávněného vniknutí do programu. Nechal jsem i stejné okno s Bartem a totéž jméno také hlásalo moje skryté autorství – v tiráži bookletu ke hře stálo drobným písmem *Software © Bart*. A nechal jsem tam také možnost revitalizace, ono to vlastně jinak nešlo, byla to vrozená vlastnost fraktálo-

vého algoritmu, člověk musel jenom znát oživovací formuli.

Záhy se ukázalo, že bude výhodné, když hrací software uspořádám na modulovém principu. Hlavním modulem se stal vlastní blok „Nimitz“, tedy herní bojový informační systém, vše ostatní, jako třeba parametry zbraňových systémů a matrice lodí s matematickými popisy dynamických vlastností, bylo uloženo do pomocných modulů. Přineslo mi to dvě výhody – jednak jsem mohl snadněji plnit přání zákazníka na variabilitu hry, včetně přenesení do kosmu, jednak nemuselo všechno viset na mně. Mohl jsem založit softwarovou firmu T.Hor a najmout zaměstnance, kterým jsem mohl bez obav svěřit programátorskou nádeničinu na vedlejších modulech. Vybíral jsem si študáky z katedry informatiky brněnské techniky, ale žádné kanóny, spíše podprůměrné týpky, protože jsem nestál o to, aby se pokoušeli šmejdit v „Nimitzovi“. Přineslo to další výhodu – ústřední blok „Nimitzu“ představoval černou schránku s přesně definovanými vstupy a výstupy, které chránily přístupové kódy, jež jsem fir-

mě STRAGAC postoupil. Mohli tedy k ústřednímu bloku operativně přistavět cokoli. Třeba blok s přístupovým heslem hráče a takové ty serepatičky, co přibližují hru skutečným vojenským manuálům. Hráči bojových strategií to prý mají rádi, tvrdil pan Smith.

Možná jsem k vysvětlení, co můj „Nimitz“ byl, přistoupil ze špatné stránky. Možná jsem měl uvést, jakou digitálně organickou strukturu má každá válečná loď, ať už se jedná o reálné námořní plavidlo, nebo hypotetický kosmický křižník. Tou základní vrstvou nejsou zbraňové systémy, jak by si myslel laik, ale čidla. Ta se u skutečných lodí dělí na dvě množiny – na senzory používající elektromagnetické vlny různých délek, a na senzory akustické. První množina sleduje nadhladinovou polokouli a začíná u optických periskopů s vestavěnými kamerami, takže obraz se dá přenášet nejen kamkoli uvnitř lodi, ale také na jinou loď, třebaš na opačném konci světa, a pochopitelně na pevninské velitelství. Dále do ní patří sledovací radary, jejichž králem je radiolokátor

s plochými anténními poli. Prvky těchto polí se napájejí s nastavitelným fázovým posuvem, a tím vzniká místo mechanické mnohem rychlejší elektronická rotace sledovacího paprsku, takže fázový radar získá během sekundy přehled o celé polosféře nad a kolem lodě. Polosféru pod hladinou pak zkoumají senzory druhé množiny – sonary a pasivní hydrofony.

Nad těmito množinami senzorů se nachází vyšší struktura, která zjištěná data zobrazuje, vyhodnocuje a oceňuje, jak velkou hrozbu představují. V případech autonomních systémů, jako jsou zbraňové systémy pro blízkou obranu, dochází přímo na efektor, rozuměj na vlastní zbraň, které hrozbu automaticky zničí, aniž by si vyžádaly nějaké „posvěcení“ ze strany člověka.

Tím jsme se dostali k vrstvě efektorů – ke zbraňovým systémům, které umožňují, aby loď reagovala jako živý tvor – buď se snažila hrozbám vyhnout, nebo je zničit. K tomu prvnímu slouží prostředky radioelektronického boje – odposlech nepřítel, vniknutí do jeho komunikačních systémů a falšování jejich dat, rušení navá-

děcích systémů nepřátelských střel, vytváření a vypouštění klamných cílů a optické a elektronické maskování, které se na moři, kde není kam se schovat, stalo v éře satelitů rozhodující (a v kosmu jakbysmet). Druhý případ představuje to, čeho si laik všimne na první pohled – vlastní zbraně, ať už řízené střely, automatické kanony, torpéda nebo miny. Jejich součástí jsou však i střelecké radary a tzv. „ozařovací“ radary pro řízené střely naváděné po radarovém paprsku.

S výjimkou systémů blízké obrany je vrstva efektorů od senzorů oddělena a o druhu a typu reakce na hrozbu, nebo naopak o provedení akce na zničení určitého cíle, rozhoduje člověk. K tomu účelu obsahuje digitálně organická struktura bojového plavidla ovládací, dalo by se říci velitelský systém. Na něj jsou navázány komunikační systémy, které umožňují domluvu mezi jednotlivými členy posádky různými spojovacími systémy, ať už linkovými nebo bezdrátovými. Jsou integrované i s vnějšími komunikačními systémy, klasickými rádiovými, ale i satelitními, takže z jedné lodě se dají ovládat i systémy lodí jiných,

respektive je možno je ovládat z pevninského centra.

Když mi pan Smith poslal podrobné popisy systémů, jež tvořily digitálně organickou strukturu amerických válečných lodí (blokové schéma bojového operačního systému AEGIS, který používalo americké námořnictvo, se tehdy dalo najít na internetu na jedno kliknutí), připomnělo mi to stavebnici Merkur, s níž jsem si hrál jako kluk. Když jsem si chtěl, dejme tomu, postavit jeřáb, musel jsem si vybrat určité součástky a ručně je sešroubovat dohromady. Ovládání válečné lodě fungovalo obdobně, pro zničení konkrétní hrozby nebo pro provedení konkrétního útoku bylo také zapotřebí zvolit odpovídající prostředky a na ovládacím panelu „ručně smontovat“ senzory a efektory, tedy data z čidel a příslušné zbraňové systémy.

Abych byl spravedlivý, americký integrovaný bojový systém AEGIS spíše připomínal zacvakávací Lego než šroubkový Merkur. Nesl zřetelné stopy automatického propojení jednotlivých vrstev a zárodky něčeho, co se dalo nazvat

intelligence. Ani tohle mě však neuspokojovalo, a proto jsem plavidla ve svých hrách koncipoval jako *inteligentní lodě*. Všem těm systémům, které někde na oceánech reálně existovaly, jsem dodal zastřešující ovládací program, inteligentní supervizor, nebo, chcete-li, mozek, který nejenže nacházel nejúčinnější řešení, ale automaticky si pro ně volil prostředky. A to byl právě „Nimitz“.

Ještě bych měl dodat jednu věc. Aby se „Nimitz“ nevymkl z kontroly, musel se ptát na souhlas, ale v případě nouze a časového nátlaku se mohl přepnout do autonomního režimu.

Pan Smith měl s vojenskou formalizací her pravdu, protože po *Three Sun Wars* měly úspěch i ty hry s „Nimitzem“, které vyšly dříve. Staly se dokonce tématem debat na hackerských fórech, protože můj systém se stal světovou výzvou. Chodil jsem na ta fóra z ješitnosti a tetelil jsem se blahem, když jsem zjistil, že i ta největší esa skončila jako „zlobiví chlapi“. Jednou mi ale zatrnulo. Na jednom fóru vystoupil Opičí král – ten Opičí král, který se proslavil oživením Iridia a o

němž se v hackerské komunitě vědělo, že je světová jednička v nabourávání satelitních komunikačních a navigačních systémů (vědělo se o něm, že pro Greenpeace nechal najet na břeh celou japonskou velrybářskou flotilu). Ve svém příspěvku uvedl, že nemá cenu snažit se prolomit ochranu „Nimitze“, protože žádnou ochranu nemá, jeho ochranou je totiž jeho struktura. Proto je třeba se soustředit na chaotickou bitmapu, která po neoprávněném vniknutí vznikne. Dovožoval, že se jedná o nelineární dynamický systém, na který se dá uplatnit teorie chaosu, neboť jde o deterministický model, který má náhodné parametry jenom zdánlivě. Statistickou analýzou pak lze ukrytý determinismus odhalit, kvantifikovat vztahy mezi prvky a najít formuli, která původní program složí.

Tohle byla věc, na kterou jsem nepomyslel, a prožil jsem několik měsíců hrůzy, kdy jsem každou chvíli čekal, že Opičí král zatroubí vítězné halali. Snažil jsem se ho pomocí sítě vypátrat a moji průzkumní d'áblíci mě dovedli až do londýnské centrály firmy Inmarsat provozující na

komerčním základě satelitní komunikační systém, který původně vznikl pro zvýšení bezpečnosti námořní plavby jako nezisková organizace pod záštitou OSN. Pak se však ozval pan Smith a požádal mě, abych s těmito aktivitami skončil. Že je to zbytečné, že o Opičím králi vědí a že si s ním nemusím dělat starosti. Faktem bylo, že Opičí král se na téma mých her už nikdy na hackerských fórech neozval.

STRAGAC platil dobře a přesně. Během pěti let překročil můj majetek dvě stě milionů korun a stále rostl, protože jsem chytrě investoval pomocí informací, které mi na finančních a burzovních webech opatřovali další fraktáloví d'áblíci. Nebylo to sice tolik, kolik si v dřevních dobách internetu vydělali jiní Češi, třeba zakladatel Seznamu.cz, mohl jsem si však koupit barák v brněnské rezidenční čtvrti, několik slušných aut pro různé příležitosti a pak *Thora*, když mi učaroval jachting.

A taky platit tátovi a mámě luxusní dovolené po celém světě. Jenže právě jejich prostřednic-

tvím mi osud ukázal, kdo je tu pánem – jejich výletní parník přepadli v Karibiku piráti a moji rodiče byli mezi třiceti rukojmími, která přepad zaplatila životem.

Sereš mě, Hornychu, sereš, zdálo se mi v té době, že slyším, jak na mě někdo volá shůry, a proto jsi dostal přes koule.

Během krátkodobé konjunktury vyvolané na konci dvacátých let Čínou, která nakupovala jako zběsilá a ještě držela všechny karty při těle a esa v rukávu, jsem prodal všechny akcie a obligace a založil dobročinný fond Jany a Jaroslava Hornychových s kapitálem padesáti milionů korun, což byla tehdy jenom pětina mého majetku. Poté se mi ulevilo, a když jsem se v klubu „805“ setkal po letech s Moem a seznámil se s jeho kamarády Robertem a Petrem, chutě jsem se zabydlel v pohodlném životě starého mládence. Ten rok, co jsem koupil dům na Žlutém kopci, pro nás Petr objednal na Jadranu jachtu a já doslova vplul do nového světa. Za dva roky jsem měl kapitánský patent pro uzavřená moře a stal se majitelem luxusní dvouštěžňové jachty z produkce britské

značkové loděnice Oyster. Koupil jsem ji jako zánovní s třicetiprocentní slevou od jedné zkrachované anglické firmy a v roce 2031 jsem ji už s kamarády přepravoval z Baleár do Turecka.

Před jachtingem jsem se vyžíval ve špičkové turistice. Na palubě ruského turistického ledoborce jsem byl na severním pólu, s cestovní kanceláří „Undersea Journeys“ si prohlížel poslední zbytky *Titaniku* a s tátou, to byl ještě naživu, vřaky bitevních lodí *Hood* a *Bismarck*. Také jsem projel na aerosaních napříč Antarktidou a plánoval výlet na Měsíc – že si u firmy „Virgin Galactic“ zaplatím čtrnáctidenní pobyt v jejich hotelu „Stephen Hawking“ v Moři klidu. Hotel stál asi kilometr od místa, kde přistálo Apollo 11, přesněji řečeno lunární modul *Eagle*, a prospekty ukazovaly nejen obytnou, stříbřitě se lesknoucí kopuli pro pět set lidí s veškerým komfortem, ale i chodbu vedoucí od hotelu až k průhledné polo kouli, kterou firma nechala zbudovat nad nevratnou částí modulu, aby si turisté nemuseli při návštěvě tohoto památníku navlékat skafandry. Jenže pak vstoupil do mého života *Thor*, a když pr-

votní nadšení jachtingem přece jen trošku vyprchalo, bylo už pozdě – svět zkrachoval a měsíční hotel osířel (na jistou dobu, než se ho zmocnili noví páni) a jako již předtím opuštěný startovací podstavec *Eaglu* se stal důkazem marnosti přímo biblické.

I tak jsem si myslel, že mě nemůže nic zaskočit. Finančně jsem byl za vodou a vůbec mi nevadilo, že pan Smith se ozýval stále řidčeji. V roce 2030 jsme spolu pracovně mluvili naposledy. Požádal mě o rutiny, které by u her umožnily nahradit hrací konzoli přilbou s průhledovým displejem. V zadání stálo, že k tomu mám použít lodní integrovaný celulární komunikační systém WICS, což se mi nezdálo, protože podle dodaných statistických dat byl tento systém až příliš poruchový. No a před pěti lety se pan Smith se mnou v satelitním telefonu Iridium rozloučil. Řekl, že vzhledem k situaci ve Spojených státech musela jejich firma ukončit činnost a že mi přeje hodně štěstí.

Když se svět začal psout, měl jsem dost peněz, abych pro strýčka příhodu svůj dům promě-

nil v pevnost. Pozemek jsem obehnal betonovou zdí s kamerovým systémem, pod zahradu jsem nechal uložit dva tanky, jeden s dvaceti tisíci litry benzínu a druhý se stejným množstvím nafty, také vodní rezervoár, a přímo po barákem jsem si nechal vykopat a vybetonovat kryt s veškerým sociálním zařízením. Pořídil jsem si taky velký dieselgenerátor a jako zálohu malý benzínový agregát Honda. Celou střechu mi sice pokrývaly soláry, ale chtěl jsem mít rezervu. Byl jsem přesvědčen, že ve svém baráku bych přežil i jaderný útok na Brno, že mám prostě svůj život dokonale pod kontrolou – což je obsese každého ajťáka.

Proto mě jen překvapilo, nikoli však vyděsilo, když se letos na jaře znovu ozval pan Smith. Mluvil rychle a stísněným hlasem, jako by se pořád ohlížel přes rameno. Varoval mě, ať si dávám pozor. Informace o mé spolupráci se STRAGAC se prý dostala do nepovolaných rukou a mohl bych se dočkat nepříjemných návštěv. Doporučil mi, abych změnil nejen adresu, ale i jméno; nic víc však říct nechtěl a uprostřed věty zavěsil. Nebral jsem ho vážně, ale kdyby přece jen na jeho

sloveh něco bylo, spoléhal jsem na své zajištění. Jen ať to někdo zkusí, probourat se mi do baráku a rozdat si to s Emilem, říkal jsem si samolibě a byl jsem v klidu.

Až do dnešního rána.

„Slečno Tamaro,“ ze zadumání nad tím, jak jsem se ohledně životních jistot mýlil, mě vytrhl Moeův hlas, „neměla byste tomu svému příteli zavolat? Už jsme minuli sjezd do Průhonic.“

Jiří Matula patřil k těm lidem, co začnou přátelům tykat až týden poté, co byl k tomu nejvhodnější čas. Patřil také k těm mužům, co nikdy nezapomenou přinést na rande nebo paní domu při návštěvě pugét. Prostě slušňák.

„Bylo by nebezpečné teď použít unimob. Domyšlela jsem se s Aronem už odpoledne. Bude čekat na Vinohradském hřbitově u kostela svatého Václava.“

„Tos teda vybrala geniálně, Levenštajnová,“ utrousil sarkasticky Robert. „Když se něco poseře, můžou nás zahrabat přímo na místě.“

„Ale Rosi, to je opravdu geniální,“ zastal se

Tamary Moe, „živý je nejbezpečnější mezi mrtvými.“

„Víš někdo, jak se tam nejlíp dostanem?“ přerušil jsem jejich debatu.

„Jo,“ přihlásil se Petr, „já tě tam dovedu.“

Že jsme na kraji velkoměsta, se dalo poznat jenom podle požárů. Když jsme sjeli z dálnice na Jižní spojku a dostali se do ulic, byla jejich jediným osvětlením odražená rudá záře na obloze. Nikde ani jediné rozzářené okno, jediná světelná reklama, jediná svítící pouliční lampa. Musel jsem podřadit, aby humvee projel hromadami odpadků, které tarasily vozovku a lemovaly chodníky jako barikády.

To už jsem zhasl reflektory a měl před sebou ze stropu vyklopený displej noktovizoru.

Jeli jsme poměrně úzkou ulicí lemovanou vzrostlými akáty, které se na jedovatě zeleném displeji noktovizoru jevily jako ostře černozelelé sloupořadí. Na levé straně z něho vyhřezávala až do poloviny vozovky jakási masa, připomínající bok válečného korábu s otevřenými střilna-

mi. Byla to však jenom vykolejená tramvaj s vymláčenými okny.

„Vlevo je strašnická vozovna. A za ní, na křižovatce, zahneš vlevo a budeme na Vinohradské. Mineš krematorium a asi čtyři sta metrů za ním je brána na hřbitov. Věž kostela uvidíš proti obloze,“ navigoval mě Petr.

Bylo půl jedné, když jsem zaparkoval u kostela na té straně, kde mají hrobku Havlovi a kde leží první prezident České republiky.

Chlapi vyskákali a tiše se rozběhli po hřbitově.

Tamara proklopýtala kolem arkádových hrodek v podloubí kostela.

„Arone, Arone,“ zavolala několikrát přidušeně.

„Už tady měl čekat,“ řekla nervózně, když se vrátila k autu.

Zaskřípěl písek, ale byl to jen Rosi.

„Tak co je? To tady, kurva, budem trčet až do rána?“

„Aronovi se asi něco stalo,“ řekla Tamara nešťastně.

Písek znovu zaskřípěl. Tentokrát to byl Petr.

„Proběhl jsem to kolem dokola a není tady ani živáčka.“

Když písek zaskřípěl do třetice, to se vracel Moe, vyděsilo nás zazvonění unimobu.

„Kurva, kterej vůl si to nevypnul?!“ vyjekl přidušeně Rosi.

Byl to Tamařin unimob.

„Kde jsi?“ řekla rozčileně anglicky, „už tady čekáme a nemůžem tady zůstat do rána.“

„Tak dobře,“ odpověděla na brebentění, které jsme všichni slyšeli. „Půlhodinku, ale už, probaha, nevolej, nebo tě zaměří.“

„Aron bude mít půlhodinové zpoždění,“ tiše vysvětloval její temný stín, „dole na Vinohradské jsou prý barikády a to ho zdrželo. Může mít doprovod,“ dodala varovně.

Nebylo co dodat a všichni jsme mlčeli.

„Připadám si jako na stojce v Kandaháru,“ nevydržel to po nějaké době Rosi, nikoho ale k debatě nevyprovokoval.

Mezitím jsme se rozmístili kolem auta se

zbraněmi v pohotovosti. Já si ještě nachystal baterku, výkonnou šajnovku s ledkami.

Bylo už po jedné a zvedl se noční větřík. Stromy začaly tiše šumět a stíny pomníků a náhrobků vyhlížely tak mírumilovně, jak to jen hřbitovy umějí.

Hřbitovy jsou vlastně jediná místa, která se v tomto šíleném světě nezměnila, napadlo mě, jediná normální místa v té spoušti okolo.

Díval jsem se zrovna na hodinky, když od brány zazněl dusot a pak sípění pádícího člověka, který mele z posledního. Následně zabručel motor a bouchla dvířka auta.

Tamara a Rosi se pohnuli současně.

Na hlavní cestě ke kostelu se objevil stín a za ním další. Ten první zamířil k podloubí, ale potácel se, takže ten druhý ho rychle doháněl.

„TAMARA!“ vykřikl v hrůze ten první a padl asi třicet kroků od humvee k zemi.

Rozsvítil jsem šajnovku, abych toho druhého oslepil.

Byl to chlap v černé kombinéze a s kuklou na hlavě. V napřážené ruce držel pistoli a právě ji

skláněl, aby ležícího muže zastřelil. Připadlo mi, že se čas vrátil o dvacet hodin, že znovu ležím pod humvee, protože záře baterky ukázala, že zakuklenec má také kolem krku žlutohnědý šátek.

Pak náhle zkameněl a černou hrud' mu ozdobily těsně nad sebou dva velké, hnědé, oválné knoflíky. Aspoň mně to tak v perspektivě připadalo, než jsem ve zlomku vteřiny pochopil, že to jsou kožené střenky dvou bojových nožů Geronimo.

Útočník se ještě neskácel k zemi, když k ležící postavě doběhla z jedné strany Tamara a z druhé Rosi.

„Startuj,“ ječel, „kurva, Tome, startuj!“ a přitom se skláněl nad mrtvým, zatímco Tamara vlekla Arona Bluma k autu.

„Co tam ještě děláš?“ zařval na Rosiho Moe.

„Přece tady ty kudly nenechám,“ vyštěkl Rosi. V záři šajnovky jsem viděl, jak se nohou opřel o hrudník mrtvého a oba nože mu z hrudi vytrhl.

Vypnul jsem baterku, skočil za volant a nastartoval. Vzápětí se do auta nahrnuli ostatní a

Petr mě kopl do zad, jak se stavěl mezi přední sedadla, aby se mohl s osmsetpětkou vysunout z poklopu ve střeše.

„Jed’“, vykřikl Moe ode dvířek vpravo, „jsme tady všichni.“

Řadil jsem jako šílenec, abych těžký vůz co nejdříve rozhoupal do rychlosti. V příštím okamžiku se humvee téměř neznatelně zakolébal, právě jsem přešel toho zapíchnutého chlapa, ale v tom okamžiku mě oslnilo světlo, které zalilo celé přední sklo.

Nad hlavou mi dvakrát suše práskla osmsetpětka, jak z ní Petr odpálil dvojici puškových granátů, protože podle afghánských veteránů *je-den je na hovno*.

Plop, plop, plop, slyšel jsem, jak o karoserii pleskají kulky a sklo přede mnou náhle pokryla hvězdice s duhovými okraji. Současně nahradily oslňující světlo dva spojitě oranžové záblesky a ozářily řadu tří nebo čtyř chlapů s kuklami na hlavách a se světlými šátky kolem krku.

Moe, který stáhl boční okénko, je osolil dávkou z osmsetpětky.

„Kurva, Moe, zavři to okno!“ zařval jsem na něho, protože jsem viděl, co je před námi.

V hřbitovní bráně s vyvrácenými mřížemi stálo velké esúvéčko, z něhož šlehaly plameny. Jestli jsme tady neměli zůstat na věky, museli jsme tím ohněm projet a hořící vrak, který mohl každou chvíli explodovat, odsunout.

„Držte se!“ zaječel jsem, ubral plyn a podřadil na první redukci. Byla by blbost narazit do hořícího vraku plnou rychlostí. Takto jsem do něho jenom šťouchl – jako pes, když vám strčí čenich do dlaně, abyste ho podrželi za ušima – a teprve pak znovu přidal plyn.

Nevím, jestli po nás znovu stříleli, protože všechno přehlušoval skřípot plechu. Poklopem, ještě než ho Petr zavřel, vnikl do humvee ostrý pach hořícího benzínu. Vytlačil jsem vrak napůl na ulici, ale pak jsem musel couvnout, abych se mohl stočit do mezery.

V tom okamžiku po nás určitě stříleli, všichni jsme slyšeli, jak do zadku humvee bubnují kulky.

„Jed', kurva, jed', jed',“ ječel Rosi, jako kdybych to nedělal a dloubal se v nose.

Právě jsem zahýbal na ulici, když esúvéčko vybuchlo. Sloupy brány s vrátnicí zmizely v ohnivé kouli a tlaková vlna námi smýkla. Paradoxně mi pomohla natočit humvee do směru, odkud jsme přijeli, ven z města.

„Koupil to někdo?“ zeptal jsem se s obavami, když jsem humvee srovnal a uháněl ke kostře vyhořelé budovy bývalé Českomoravské stavební spořitelny.

„Zdá se, že jsme měli kliku,“ konstatoval Moe, „já jsem v pořádku a slečna Tamara taky.“

„Mám všechno, co ke mně patří, a všechno funguje,“ oznámil Rosi. „Hlavně, jestli to platí taky o káře.“

Objel jsem očima ještě jednou svítící ciferníky na přístrojové desce.

„Ta je taky v pořádku,“ odpověděl jsem.

Vtom se ozval Petr.

„Jed' rovně,“ řekl, protože jsem vjel na křižovátku u Českomoravské s vyvrácenými semafovy, „vezmem to kolem malešické spalovny a přes

Hostivař.“ Pak se znovu postavil, zvedl poklop a otočil se, aby se mohl dívat dozadu, jestli nás někdo nepronásleduje. Docela jsem uvítal chladný závan čerstvého vzduchu, který do auta pronikl.

„Tamaro, a co ten tvůj kámoš?“ ohlédl jsem se dozadu, kde mezi Rosim a Tamarou napůl ležel, napůl seděl chlapík, kvůli kterému jsme do Prahy vyrazili a absolvovali přestřelku na hřbitově.

„I'm OK,“ odpověděl anglicky, „a děkuju za všechno, co jste pro mě udělali. Bez vás už bych byl mrtvý,“ zlomil se mu hlas.

„Ale no tak, člověče,“ snažil se ho Robert zrazit, protože citové výlevy nesnášel, „pro nás to byl takovej zábavnej piknik se skautskejma disciplínama, že jo, Levenštajnová?“

Zezadu se ozvalo nějaké cinkání a šustění.

„Apropos, tady je tvá kudla. A podruhý mi řekni, až si zase vybereš stejnej cíl jako já.“

„Mohl jsi po něm střelit,“ odsekla Tamara.

„Nožům nedocházejí kulky,“ řekl Rosi se zvláštním důrazem.

„Vy jste taky z Archy, nebo jste na seznamu?“ zeptal se Aron už pevnějším hlasem.

„Shut up, Aron,“ vyštěkla Tamara vztekle.

„Tak promiň,“ omlouval se náš pasažér, „ale co jsem si měl myslet, když jsi přijela s celou kavalerií...“

„Drž už tu hubu,“ zopakovala Tamara ještě vztekleji.

„Proč tady hulákáte?“ Petr se vsoukal zpět do humvee.

„No, tady náš nový přítel se pokouší Levenštajnový nabourat píárko a jí se to nelíbí,“ oznámil bodře Robert.

„Teď není čas na vysvětlování,“ odsekla Tamara, „ještě nejsme v Brně.“

„Promiňte, promiňte,“ omlouval se náš nový pasažér roztřeseně, aniž by někdo z nás, kromě Tamary, tušil za co, „ale nemám nervy úplně v pořádku. Nemáte tady něco k pití?“

„Za mým sedadlem by měla být balená voda,“ odpověděl jsem.

Za chvíli se ozvalo krátké zasyčení a zvuky hltavého pití.

„Balenou vodu jsem už neviděl půl roku,“ vydechl Aron Blum blaženě a opět se klokotavě napil.

Na dálnici jsme najeli přes Jižní město. Petr se znovu vysoukal do poklopu, ale město za námi bylo až na požáry stejně temné a tiché, jako když jsme přijížděli. Také dálnice byla temná. Zapnul jsem světla, ale nic se nestalo. Reflektory se zřejmě při nárazu nebo palbou poškodily. Musel jsem zůstat při noktovizoru, což znamenalo nejet rychleji než šedesátkou.

Každý, kdo o vlásek unikne smrti, se potřebuje vymluvit, a nikdo to nevěděl lépe než Rosi.

„Tak člověče, řekni nám, co seš zač,“ nahrál Blumovi, „abysme věděli, kvůli komu jsme nasažovali kejhák. A taky proč po tobě ti chlápci šli.“

„No, já nevím...“ odpověděl po několika vteřinách náš nový pasažér rozpačitě.

„Klidně jim to řekni, Arone,“ ozvala se rezignovaně Tamara.

„Asi bych se měl napřed ... oficiálně představit,“ začal váhavě, „... asi už víte, že se jmenuju Aron Blum, a mám... holandský pas. Poslední

dva roky jsem pracoval v Praze, ... ve středisku satelitního navigačního systému Galileo jako šéfanalytik. Řešil jsem různé rutinní problémy, které se vyskytly hlavně poté, co začal čínský investor prosazovat svoje návrhy. Čím dál tím častěji se objevovaly chyby v přístupových protokolech, jako by je někdo za našimi zády přepisoval, jako by existovalo ještě jedno řídicí středisko, která nás postupně odřezávalo. Kolegům se podařilo je lokalizovat někam do Tibetu. Chápete, jak výbušná informace to za dnešní situace byla...“

„To ti bůh řek,“ přerušil ho Rosi.

„Neskákej mu do řeči, sakra,“ uzemnil ho Petr.

„... oznámili jsme to lidem z Bruselu a byl jsem docela rád, když jsem především dostal pozvání na pracovní schůzku, kde se to mělo za přítomnosti čínského zástupce řešit. Jenže jsem dostal průjem z nějakého špatného jídla a do centra v Holešovicích jsem přišel pozdě.“

„Nejseš první, komu sračka zachránila život,“ Rosi si prostě nedokázal dát pohov, „při poslední misi v Afghánistánu seděl jeden maník

ze stejného důvodu na latríně, když barák jeho družstva schytl přímej zásah raketou a už z něho nikdo nevylez.“

„Rosi, mohl bys ho nechat domluvit?“ Také Moeovi došla trpělivost.

„Už není skoro co dodat,“ opáčil chvatně Aron. „Když jsem přišel ke středisku, budova byla napůl zřícená a celá hořela. Nikdo nehasil a věděl jsem, že taky nikdo hasit nebude. Rozběhl jsem se domů, ale před domem stál *heša*. Pochovil jsem, že další čekají v mém bytě, a zdekoval jsem se. Chodil jsem naslepo městem a čekal na info od Tamary. Varovala mě už předtím, ale já jí nevěřil, netušil jsem, že už to zašlo tak daleko.“

„Náš společný *guardian angel*,“ zazpíval jsem.

„Vy jste tedy také na...“ zarazil se, „vy jste také byl napaden?“ Jeho angličtina byla v tomto okamžiku přímo oxfordská.

„Jo,“ mohl jsem odpovědět jen stručně, protože jsme byli u Naháče, kde byla dálnice obzvlášť rozbitá.

„Dneska ráno, vlastně včera ráno,“ Rosi se

opravil, „mu chtěl nějakej chlápek provrtat hlavu olovem. Levenštajnová ho naštěstí zavčas sejmu-la a tohleto rito jsme udělali jako protislužbu.“

„Levenštajnová,“ obrátil se na Tamaru, „ty seš fakt strážnej anděl, vždycky na správným místě a včas,“ dodal takovým tónem, že se nedalo poznat, zda to myslí vážně nebo ironicky.

Vzpomněl jsem si na výraz, který Aron po-užil.

„Co znamená *heša*?“

Kupodivu se ozvala Tamara.

„HE-dvábné ŠÁ-ty,“ zdůraznila první dvě písmena každého slova. „Původně čínská mafie v Evropě, dnes teroristická organizace ve služ-bách čínské vlády. Její členové nosí kolem krku naprosto veřejně hedvábné šátky. Berou to jako účinné zastrašování, dobře vědí, že se jim nikdo nepostaví. Hešové dělají veškerou špinavou prá-ci, bombové útoky, atentáty, sabotáže, prostě všechno, co má Evropu oslabit a totálně rozlo-žit.“

„Ten chlap, co mě chtěl odbouchnout, měl

sice šátek kolem krku, ale nebyl Číňan,“ namítl jsem.

„Číňané jsou jenom vyšší důstojníci a rezidenti, kteří nedělají špinavou práci. Obyčejní pěšáci se rekrutují z místních gangů nebo bývalých policajtů, prostě z lidí, kteří si myslí, že takto nejnáze přežijí,“ objasňovala Tamara.

„Ti, co narazili na nás, si to už nemyslí,“ poznamenal Petr.

Po dvou hodinách jsme dodrzkotali k mostu nad Velkým Meziříčím. Rozednilo se natolik, že jsem mohl vypnout noktovizor a podívat se zpětným zrcátkem na našeho zachráněného.

Aron Blum spal na zadním sedadle mezi Rosim a Tamarou, hlavu zvrácenou dozadu. Měl černé kudrnaté vlasy, na čele poněkud ustupující. Brýle ve zlatých obroučkách, držící nějakým zázrakem na špičce nosu, dávaly jeho zcela tuctovému obličejí vzhled bankovního úředníka. Bylo mu spíš čtyřicet než pětatřicet a z rozepnutého, natrženého a uváleného saka se nořilo znatelné břicho.

Rosi na mě do zrcátka zamrkal, Tamara se tvářila nepřístupně a dívala se okénkem ven. Moe také klímal a Petr mezi námi měl v předklonu svěšenou hlavu. Byl to jeho způsob odpočívání.

Míjeli jsme jeden z „Bitterových hříbků“, jak lidé přezvali vodíkové stanice *Clean Power* rakouské firmy Bitter. Stanice dostaly přezdívku podle střechy ze solárních panelů, jež značně přesahovala přes vlastní kvádr stanice, kde si mohli řidiči hybridních automobilů buď doplnit vodíkové patrony svých palivových článků čerstvým vodíkem, nebo vyměnit celé články za nové. Stanice vyráběla vodík automaticky elektrolýzou, přičemž jako zdroj elektrické energie používala solární panely.

Z hříbku zbyly jen trosky. Noha byla roztržena, jak na ni někdo hodil Molotovův koktajl a oheň přivedl k explozi uskladněný vodík. Výbuch odhodil klobouk bokem a prolomil a odtrhal jednotlivé solární panely, jejichž střepy ležely okolo.

Podobně byly zničeny všechny stanice *Clean*

Power všude kolem dálnice a vlastně všude v Evropské unii.

Byl v tom krutý paradox. „Bitterovy hříbky“ se totiž staly přednostní obětí vandalismu a ničivé nálady, jíž lidé po bankrotu Evropy propadli. Cítili se podvedeni sliby bruselských politiků, kteří desetiletí tvrdili, že alternativní energie je všelék, a když i přesto evropské státy zbankrotovaly a lidé se rázem ocitli na mizině, všude dostupné „Bitterovy hříbky“ se staly prvním cílem, na němž si vybili vztek a frustraci.

Z úvah nad podivnostmi lidského chování mě probral ostrý zvuk bzučáku.

„Někdo nás zaměřil radarem,“ vyhrkl jsem.

Petr sebou trhl a okamžitě byl čilý. Dobře věděl, co zvuk bzučáku znamená. Opět se vysoukal do poklopu, ale tentokrát si s sebou vzal raketomet, který předtím uvolnil z držáku.

„Je to vrtulník na šesté,“ křikl vzápětí shora, „a rychle se přibližuje.“

Tamara za mnou se začala vrtět a něco lovit ve své tašce.

Když to našla, pozvedla se a zatahala Petra za nohavici.

„Na,“ řekla a podala mu dva vajíčkovité předměty, které jsem na okamžik zahlédl ve vnitřním zpětném zrcátku. Byly natřené zeleně, s fialovým pruhem, a opatřeny výtrhovou pojistkou.

„Jejich rakety budou mít určitě větší dosah než ta tvoje,“ dodala, když se Petr sklonil, aby vajíčka převzal.

„Termitové granáty,“ konstatoval s uspokojením.

Sešlápl jsem plyn a humvee sebou začal házet.

„To nemá cenu,“ Petr se ke mně naklonil, „stejně jim neujedem.“

„Za pět minut jsem u sjezdu na Velkou Bíteš, schováme se pod mostem,“ namítl jsem.

„To nestihnem,“ Petr se znovu vysunul do půl těla nad střechu. Mezitím Moe otevřel kufřík s těžkou municí, vyňal jednu ze střel a podal ji Petrovi do poklopu.

„Musí počkat, až se zableskne...“ začala Tamara.

„Kurva, Levenštajnová,“ obořil se na ni Rosi, „on, kurva, dobře ví, co má dělat.“

Sklopil jsem venkovní zrcátka, protože jsem věděl, co bude následovat.

„Dívejte se dopředu,“ křikl náhle Petr shora.

Svět za okénky humvee se proměnil v černosříbrný negativ, který na okamžik potemněl, ale pak se znovu rozzářil. Tak ostře, že se mi udělaly mžitky před očima. Automaticky jsem dal nohu z plynu.

Věděl jsem, že termitové granáty vydávají obrovskou záři, ale tohle jsem nečekal. Granáty musely položit mezi nás a vrtulník hráz absolutního jasu, kterou nemohla žádná střela s infračerveným naváděním proletět. Jako na potvrzení to za námi dvakrát suše prásklo, když střely, které nás měly usmažit zaživa, vybuchly předčasně.

„Zastav,“ zařval shora Petr.

Ačkoli adrenalin ve mně volal, abych sešlápl plyn až na podlahu, dupl jsem místo toho na brzdu. Snad ví, co dělá, pomyslel jsem si, měl by, sakra, vědět, jak sundat vrtulník, když v Afghánistánu s jedním létal. Humvee se ve smyku svezl

bokem a zlomek vteřiny poté, co znehybněl, to shora zasyčelo, jak Petr odpálil střelu země-vzduch.

Nevím, jestli oslepený pilot vrtulníku a jeho posádka vůbec postřehli, jak k nim sviští smrt. Vyklopil jsem zpětné zrcátko včas, abych se mohl pokochat pohledem na ohnivou kouli, která se půl kilometru za námi objevila náhle na obloze. Toho dne vyšlo u Velké Bíteše slunce napřed na západě a pak teprve na východě.

Až do Brna jsme pak měli pokoj.

Když jsem dojížděl ke svému domu, otevřel jeden z Petrových chlapů bránu, takže jsme mohli zajet rovnou dovnitř, do garáže.

Čekal tam Emil, domácí robot firmy Sakakiba Kikai, kterého jsem si dovolil přeprogramovat a nezákonným způsobem doplnit jeho konstrukci granátometem, opakovací brokovnicí a černým aramidovým pancířem (něco podobného zřejmě udělali Číňané, aby získali svoje robotické vojáky). Vyhlížel v té černi majestátně a docela jsem si užíval, jak užasle se na něho Blum dívá.

„Vy musíte být šikovný,“ řekl uznale, zatímco jsem si z displeje na Emilově hrudi četl, co se za mé nepřítomnosti v domě událo, zda někdo nenarušil bezpečnost.

Otočil jsem se, abych mu za slova uznání poděkoval. Vlastně to byla první příležitost, abych si ho pořádně prohlédl. V autě nebylo vidět, že měří sotva sto šedesát – a co má obuto na nohou. Byly to béžové ponožkové boty, jejichž bílé půlkulaté předky byly vytvarovány do opičích obličejů.

Pan Blum si povšiml mého překvapeného pohledu.

„Ani byste nevěřil, jak jsou pohodlné. Bohužel jediné, které jsem ze své sbírky zachránil,“ dodal lítostivě.

Proboha, co to je za magora, pomyslel jsem si konsternovaně.

Mezitím Robert nastoupil na Tamaru.

„Hele, Levenštajnová, už se můžeš přiznat, že pracuješ pro Mossad. A pán taky?“ Obrátil se k Aronovi. I jemu se protočily panenky, když sjel

pohledem na boty zachráněného. Neřekl však ani slovo.

„Proč si to myslíš?“ opáčila Tamara, která právě vytahovala z auta svoji tašku. Vždycky musela na otázku odpovědět zase otázkou.

„Používat kudlu, jak jsi to udělala na tom vinohradském hřbitově, se učí v Mossadu. I to heslo, že nožům nedocházejí kulky. No a když jsem to řekl, tak se tady pan Blum hned chytil a začal se ptát, jestli patříme k Arše. Co je to ta Archa, Levenštajnová?“ upřeně na ni zíral přimhouřenýma očima. Ostré zářivkové světlo dodávalo jeho ryšům na tvrdosti.

„Podle stejné logiky bys musel k Mossadu patřit i ty,“ nedala se Tamara zastrašit a smála se mu přímo do obličeje, „taky to s nožem umíš dobře.“

„Co kdybyste nechali toho kočkování a vážně jsme si promluvili?“ vložil se do debaty Petr.

„Slečna Tamara nám určitě všechno vysvětlí,“ řekl Moe s pohledem starostlivého bernardýna, „vždyť nám to slíbila.“

Tamara se zarazila a klouzala pohledem z jednoho obličeje na druhý.

„No tak dobře,“ vzdala se, „ale na nějakém bezpečnějším místě.“

„Můžeme jít do krytu,“ navrhl jsem, „schody vedou odtud.“

„Bude tam něco k jídlu?“ staral se Aron, „už čtyřadvacet hodin jsem nic nejedl,“ dodal žalostně.

Všichni jsme se rozesmáli. Jeho komická poznámka uvolnila napětí, a když jsem otevíral pancéřové dveře na schody, panovala zase pohoda. Mě ale trochu bodlo u srdce – vždy, když jsem otevřel dveře krytu a scházel dolů, doprovázel mě Hamilton a otíral se mi o lýtka.

Kromě příslušenství sestával můj kryt z hlavní místnosti zařízené jako obývací s kuchyňským koutem, z malého pokojíku s lůžkem a počítačovou konzolí a předsíně s technickým zázemím. Právě tam nás schody dovedly. Moe, Robert a Petr už můj bunkr znali, ale Tamara a Aron se zvědavě rozhlíželi kolem, když jsme vstoupili do hlavní místnosti. Kralovala jí velká, kůží čalou-

něná sedačka, proti se krčilo pár křesílek kolem nízkého stolku, jednu stěnu zaplňoval šatník a u protilehlé stála rozkládací pohovka. Na stěnách visely obrazy, pár grafik Káji Saudka, americké retuše Rodneyho Matthewse a také několik Zhoufových věcí. Všemu vévodil velký reklamní plakát na hru *Three Sun War*. Nebyl to však původní plakát, ale fotomontáž, na které jsem anonymní tváře čtyř herních hrdinů v bojových skafandrech nahradil obličejem svým a svých přátel. Stáli jsme tam prostě my, Rosi, Moe, Petr a já, a tvářili se mužně. Za námi se na pozadí otevíralo okno do vesmíru, kde žlutě, modře a fialově žhnula tři slunce. Před nimi se sunul gigantický kosmický křižník a nad našimi hlavami, nořícími se z okruží skafandrů, se táhl krvavě rudý název mé nejslavnější hry. Plakáty jsem vyrobil ve čtyřech kusech a na Vánoce 2032 jsem zbývající tři nadělil svým přátelům pod stromeček. Připadlo mi to vtipné.

Ted' na obraz zírali Tamara s Aronem.

Moje zachránkyně souhlasně pokývala hlavou, jako by jí ten plakát odpověděl na nějakou

důležitou otázku, a poté se ke mně otočila, aby něco řekla.

Avšak pan Blum v těch komických botách ji předešel.

„Ty jsi Bart!“ vyjekl vzrušeně. Ačkoli se v angličtině těžko pozná rozdíl mezi tykáním a vykáním, věděl jsem určitě, že teď mi tyká. „Já jsem Monkey King, Opičí král,“ dodal a pošoupl si brýle, které mu rychlým otočením hlavy nebezpečně sjely na kraj masitého nosu.

Než jsem stačil cokoli říci, zahoupala se mi podlaha pod nohama a v krytu zhaslo světlo. Shora to rachotilo a dunělo a nepřestávalo, ani když se rozsvítila nouzová světla a rozpíjela se ve zvířeném betonovém prachu jako poziční světla lodi v mlze.

Kapitola 3

S Archou na východ

Tvrdím, že žádný hacker nemůže vařit z čisté vody ani stavět na zelené louce. Pokud se ovšem nejedná o takové hlouposti, jako je třeba hacknutí databáze zdravotních pojišťoven nebo webových stránek vlády. Napřed musíte být oficiálně zaměstnání v oboru, například ve vojenském nebo kosmickém průmyslu, abyste ho mohli s úspěchem hacknout, až vás vyhodí a vy si chcete trochu přivydělat.

Proto jsem doufal, že mi Aron pomůže rozjet navigační přijímač systému Galileo, který Číňané už zablokovali. Jenže všechny předpoklady zvrátilo počasí. Tak to na námořních plachetnicích chodí. Ačkoli nebyla ještě polovina září, ovládla východní Středomoří první podzimní bouře z jihovýchodu. Až k mysu Krios na západním konci Kréty jsme museli křížovat, což není za silného protivětru nic příjemného ani pro zku-

šené jachtaře. Aron ležel v salonu na pohovce, zabezpečen plachtovinovou zábranou, aby při náklonech nevypadl, objímal plastový kyblík, do kterého poslední dva dny už jenom křečovitě dávil žaludeční šťávy, a přál si umřít.

„Proč jsem radši nezůstal na vinohradském hřbitově,“ úpěl, když *Thor* nabrala na rohy obzvlášť velká vlna a poté s lodí smýkla tak prudce, že člověk nevěděl, zda má žaludek v krku nebo krk v žaludku.

Ani když jsme minuli Krios, se situace příliš nezlepšila. Stočení větru k jihu nám sice umožnilo držet trvalý kurz na východ a proplout kolem jižního pobřeží Kréty, aniž bychom museli dělat další obraty na jih, ale znamenalo to neustále tlačit loď k větru, jak nejvíce to šlo. Režim plavby se tedy nezměnil, jedinou výhodou bylo, že loď byla trvale nakloněná na levobok, takže jsem mohl odšněrovat plachtovinovou zábranu a Aron nebyl tak izolován. Bylo mu to stejně jedno.

Nezbylo mi než navigovat klasickým způsobem, zaměřovat význačné body na míjéném po-